

# Milosta Jehovina



# MILOST JEHOVINA

---

## *PREDGOVOR*

Što čovjek može da vjeruje? Povjesničari su primjetili u svezi vremena Francuske Revolucije da je to bilo „najbolje od svih vremena i najgore od svih vremena.“ Taj izraz posve prikladno opisuje vjersku situaciju u svijetu danas. Nikada nije bilo više vjerske slobode nego je to sada u netotalitarnom svijetu. Poklonicima svih vjera je dopušteno objavljivati njihovo razumijevanje Biblije naširoko i nadaleko—preko televizije, preko radija, posredstvom tiskanih stranica, i kroz osobni kontakt svjedočeći svojim prijateljima i bližnjima.

S druge strane, nikada nije bilo toliko mnogo zbunjenosti što se tiče Kršćanske vjere kao što je to sada. Sa tog stanovišta nesumnjivo je to „najgore od svih vremena“ koje je svijet ikada doživio. Sigurno je da još uvijek nismo došli do te ere kada će „staza pravednoga“ biti toliko jasna da „putnici na njoj, premda bezumni,“ neće trebati pogriješiti. (Iza. 35:8) Postoji li ikoji siguran način da bi iskreni, ponizan, Kršćanin mogao znati sa razumnom sigurnošću da je ono u što vjeruje i čemu služi istina?

Apostol Pavao dao je dobar savjet braći u Solunu kada je napisao, „Sve provjeravajte; ono što je dobro, čvrsto držite,“ ili kako Prijevod Novi Svijet navodi, „Sve ispitujte da se u to uvjerite, držite se onoga što je dobro.“ (1.Sol. 5:21) Ovo je bio mudar savjet u Pavlovim danima, i jednako je prikladan i važan u ovim „posljednjim danima,“ kada naš „protivnik Đavo“ još uvijek ide uokolo kao „ričući lav“ tražeći koga bi mogao proždrijeti lažnim naukama i na druge načine.

Mi vjerujemo da postoji samo jedan način da „sve ispitamo da se u to uvjerimo,“ a to je da sve dokažemo, ili ispitamo, uz pomoć nepogrešive Riječi Božje, Svetog Pisma. Iskreni su Kršćani to govorili stoljećima. Učitelji Biblije u svim denominacijama inzistiraju da bi se to trebalo učiniti, ali to je rijetko kada u potpunosti prakticirano. Svaka grupa ima svoje priručnike, svoje „mjesečnike,“ i u njima, citirane samo one djelove Svetog Pisma za koje se misli da su u skladu sa gledištima dotične grupe. Posve općenito, međutim, istraživači koristeći ta pomoćna sredstva zaključuje da su postali upoznati sa cijelim svjedočanstvom Svetog Pisma s obzirom na teme koje su proučili.

Stoga da bi smo doista „sve ispitali, da se u to uvjerimo,“ jako je važno uzeti u obzir da smo se „uvjerali“ da koristimo cijelu Bibliju, ne samo one dijelove koji su bili protumačeni za nas. Nedavno smo naišli na primjer onoga na što mislimo u tom pogledu. U publikaciji osmišljenoj da bude pomoćno sredstvo za proučavanje Biblije zapazili smo da su bili citirani brojni tekstovi iz Svetog Pisma u nastojanju da se opovrgne vraćanje prirodnog Izraela u Obećanu zemlju i u Božju naklonost. Jedan od citiranih tekstova bio je Rimljanima 11:7,8, koji glasi, „Što dakle reći? Izrael nije dobio ono što gorljivo traži, ali izabrani su to dobili. A ostalima je srce otvrdnulo, kao što je napisano: Bog im je dao duh sna duboka, oči da ne vide i uši da ne čuju, sve do dana današnjega.“

Od istraživača se očekivalo da čitajući ovaj tekst dobije dojam kako su nevjerujući Izraelci Isusovih dana bili nepovratno i zauvijek odbačeni od božanske milosti. Međutim kakav se drugačiji dojam stječe u mislima kada se razmotri Pavlovo potpuno svjedočanstvo! Počevši od 25 retka istog poglavlja, čitamo:

„Jer ne želim, braćo, da budete u neznanju u pogledu svete tajne, kako ne biste sami sebe smatrali razboritima: nekima od Izraela otvrdnulo je srce dok ne uđe puni broj ljudi iz drugih naroda. I tako će sav Izrael biti spašen. Kao što je napisano: “Izbavitelj će doći sa Siona i odvratit će

bezbožna djela od Jakova. I ovo je savez koji ću sklopiti s njima, kad uklonim grijehe njihove.” Istina, u pogledu dobre vijesti oni su neprijatelji, za vašu dobrobit, ali u pogledu Božjeg izbora oni su ljubljani zbog svojih praotaca. Jer Bog neće požaliti zbog svojih darova i poziva. Jer kao što ste vi nekada bili neposlušni Bogu, pa vam je sada zbog njihove neposlušnosti ukazano milosrđe, tako su i oni sada neposlušni, zbog čega je vama ukazano milosrđe, da bi i njima sada bilo ukazano milosrđe. Jer Bog je sve ljude zatvorio u neposlušnost, da svima ukaže milosrđe.“ (Rim. 11:25-32)

Jednako je važno uvjeriti se da je prijevod Svetog Pisma za kojeg se očekuje da ga koristimo u skladu sa Hebrejskim ili Grčkim tekstom. Mi znamo koliko ih je mnogo bilo držano u strahu od vječnog mučenja kroz loše prijevode Hebrejske riječi šol, i Grčkih riječi had i Gehena. Prijevod Biblije Kralja Jakova nije jedini koji je neispravan.

Nedavno smo vidjeli prijevod Rimljanima 5:18 i od 1.Tim. 2:4 koji koristi izraz „sve vrste ljudi“ u tim tekstovima, u kojima Apostol Pavao tako nedvosmisleno navodi da je Isus umro da otkupi cijelo čovječanstvo od smrti. Nema niti riječi u svim tim Grčkim tekstovima koje bi opravdale korištenje izraza „sve vrste ljudi.“ Pogled na riječ za riječ prijevod u izdanju Emphatic Diaglott dokazat će to svakom iskrenom tražitelju istine.

Da važno dokazati si sve uz pomoć čiste Riječi Božje, bez obzira na izvor naših informacija. To vrijedi i za misli iznešene na sljedećim stranicama ove knjižice pod naslovom „Milost Jehovina.“ Skoro bez iznimke proturječna vjerovanja koja su sada objavljivana zbunjenoj svijetu imaju jednu stvar koja im je zajednička, a to je korištenje straha za pravljenje obraćenika. To može biti strah od vječnih muka, strah od smrti u Harmagedonu, ili strah od nečeg drugog. „Milost Jehovina“ nastoji uzvisiti Božju ljubav. Vjerujemo da će vam biti od pomoći u vašem daljnjem proučavanju njegove dragocjene Riječi.

# MILOST JEHOVINA

JEHOVA, ime je koje je dano Najvišem Biću u Starom Zavjetu, velikom stvoritelju svemira, kojeg je Apostol Petar opisao kao „Bog svake milosti.“ (1.Pet. 1:10) Milost Božja je naklonost od Boga, naklonost koju on s toliko mnogo ljubavi očituje prema svim svojim ljudskim stvorenjima, naklonost koju oni zbog njihovog grijeha nisu zaslužili. Kako bi smo bili sigurni u njegovu izobilnu naklonost, Jehova je kroz gotovo bezbrojna obećanja svoje Riječi otkrio svoju namjeru, da će u svoje određeno vrijeme i način, dati svoje blagoslove „svim narodima na zemlji.“

Ovaj naum pun ljubavi je najprije bio naveden u obećanju kojeg je Bog dao Ocu Abrahamu, kad mu je rekao, „u tebi će biti blagoslovljena sva plemena zemlje.“ (1.Moj. 12:3) To je obećanje bilo nekoliko puta ponovljeno Abrahamu i bilo je potvrđeno Božjom zakletvom. (1.Moj. 22:16-18) Kasnije je bilo obnovljeno Abrahamovom sinu Izaku, kad mu je Bog rekao da „svi narodi“ imaju biti „blagoslovljeni.“ (1.Moj. 26:4) Ponovno je bilo obnovljeno Izakovom sinu Jakovu. (1.Moj. 28:14,15)

Dakako da su Abraham, Izak i Jakov s pravom vjerovali da se ta obećanja imaju primjeniti na sva „plemena“ ili „narode“ zemlje koji su živjeli u njihovim danima. Međutim stanovnici zemlje koji su bili suvremenici s tim patrijarsima nisu primili obećane blagoslove, niti su im oni bili ponuđeni. Uz nekoliko izuzetaka, sva plemena na zemlji koji su živjeli i prije i poslije dana patrijarha zaspali su smrtnim snom ne imajući priliku da sudjeluju u njima.

Dvije tisuće godina nakon što je Abraham umro, Apostol Pavao je pisao o obećanju koje je Bog dao Abrahamu i pokazao je da je to bilo ispunjeno preko Krista i one iz ovog doba koji su bili „kršteni u Krista“—crkvu.

(Gal. 3:8, 16,27-29) To je značilo da je prošlo dvije tisuće godina nakon što je bilo dano obećanje prije nego je Božji izabrani kanal počeo biti razvijan. Isus je u primarnom smislu taj kanal; međutim kao što Pavao pokazuje, njegova će crkva biti povezana s njim „baštinici po obećanju“; i još je dvije tisuće godina više prošlo u pozivanju i izboru crkve. U međuvremenu su milijuni drugih nastavili umirati ne imajući priliku primiti blagoslove koje je Jehova obećao.

Međutim, u Svetom Pismu nam je zasigurano da Bog na sve te milijune koji su umrli gleda kao na „zaspale“ i da će oni u od njega određeno vrijeme biti probuđeni iz smrtnog sna i biti im data prilika da prime obećane blagoslove. Navedena Božja namjera da vrati mrtve u život je jedno od temeljnih učenja Riječi Božje. U Starom je Zavjetu ono opisano na različite načine. Izaija je govorio o „otkupljenicima Gospodinovim“ i rekao je da će se oni „vratiti.“ Ezekijel to spominje kao vraćanje u „prijašnje stanje,“ to jest, stanje života u suprotnosti sa stanjem smrti. Jeremija opisuje uskrsnuće kao vraćanje iz „zemlje neprijateljeve,“ to jest, velikog neprijatelja, Smrti. (Iza. 35:10; Ezek. 16:55; Jer. 31:16)

U Novom Zavjetu Apostol Pavao je napisao, „Jer kao što u Adamu svi umiru, isto tako će u Kristu svi biti oživljeni.“ (1.Kor. 15:22) U Rim. 8:19-23 Pavao nam jači da će sve stvorenje, isto tako kao i crkva ovog Evanđeoskog Doba, biti izbavljeni iz raspadljivosti smrti. On pokazuje da cijelo čovječanstvo sada „iščekuje to očitovanje sinova Božjih“—iščekuje, to jest, da „sjeme“ Abrahamovo bude upotpunjeno i da počnu teći ljudima obećani blagoslovi života.

U Ivanu 1:9 čitamo što se tiče Isusa da je on „Svjetlo istinito koje rasvjetljuje svakoga čovjeka koji dolazi na svijet.“ Sodomljani i drugi zli ljudi iz Abrahamovog vremena zasigurno nisu bili prosvjetljeni od Krista; stoga to znači da i oni također, budući su među „svim plemenima zemaljskim“ trebaju biti probuđeni iz smrtnog sna da bi primili to prosvjetljenje.

Isus je rekao, „A ja ću, ako budem podignut sa zemlje, sve privući k sebi.“ (Ivan 12:32) Sve do sadašnjeg vremena, samo je relativna nekolicina od zemljinih milijuna bila privučena Kristu. Velika je većina umrla bez da je čak i čula za njega ili da su razumjeli veliki Jehovin naum kojeg je Krist došao na zemlju ostvariti. Prema tome ovo Isusovo obećanje, ostat će neispunjeno sve dok zli mrtvi ne budu vraćeni u život.

U Izaiji 25:6-9 obećano nam je da dolazi vrijeme kada će Jehova prirediti „svim narodima“ „gozbu od pretiline.“ Kakvog li prekrasnog simbola za naglasiti obilje Božje milosti prema svemu čovječanstvu! Ovo obećanje također navodi da će Bog, Jehova, ukloniti „pokrivalo prebačeno preko svega naroda.“ To se zasigurno primjenjuje na narode iz prošlosti isto tako kao i sadašnjosti, ipak „pokrivalo“ krivog shvaćanja Jehove nije bilo uklonjeno sa njihovih „lica“ dok su živjeli i neće ni biti uklonjeno sve dok ne budu probuđeni iz smrtnog sna i prosvjetljeni slavom Božjom, koja će tada ispuniti zemlju. Tada će Jehova „pobjedonosno smrt progutati.“

To će biti ostvareno tijekom mesijanske kraljevske vladavine. Tada će se „spomenuti Gospodina i obratiti mu se svi krajevi svijeta; i klanjat će se pred njim plemena svih naroda. Jer kraljevstvo je Gospodinovo: on je vladar među narodima.“ (Ps. 22:27,28)

### **Spomenute Specifične Nacije**

Narodi Egipta i Asirije, bili su najvećim djelom, Božji neprijatelji; ipak on ih je obećao blagosloviti. Što se tiče vremena kada budu bili probuđeni iz mrtvih čitamo: „U taj dan će Izrael biti treći s Egiptom i Asirijom, i to blagoslovom usred zemlje: njih će Gospodin[Jehova] nad vojskama blagosloviti govoreći: Neka je blagoslovljen Egipat, narod moj, i Asirija, djelo mojih ruku, i Izrael, moja baština.“ (Iza. 19:19,20)

Riječi „zarobljen“, „zarobljeništvo“, i „zatočenici“ su često korištene u proročanstvima da ukažu na stanje smrti i na one koji su bili držani

„zarobljenima“ u smrti. Job ukazuje na one u smrti kao „sužnje“ koji „zajedno poživaju.“ (Job 3:11-19) Ukazujući na one koji umiru u velikoj Harmagedonskoj bitci, Prorok Izaija je napisao, „I bit će okupljeni zajedno, kao što su uznici okupljeni u jami, i bit će zatvoreni u tamnicu; i bit će pohođeni nakon mnogo dana.“ (Iza. 24:22)

U određenoj tvrdnji da će ljudi Sodome i Samarije i nacija Izrael biti vraćeni u njihovo „prijašnje stanje“—to jest, u stanje života—njihovo buđenje iz smrti je opisano kao dovođenje natrag iz njihovog „zatočeništva.“ Tekst glasi, „Kada vratim natrag njihovo sužanjstvo, sužanjstvo Sodome i njezinih kćeri, i sužanjstvo Samarije i njezinih kćeri, tada ću vratiti natrag i sužanjstvo tvojih sužanja usred njih.“ (Ezek. 16:53)

Jeremija 48 poglavlje opisuje potpuno uništenje drevnog Moaba; ipak u zadnjem retku poglavlja dano nam je obećanje, „No ja ću natrag dovesti sužanjstvo Moabovo u kasnijim danima, govori Gospodin.“ To znači da Moabci trebaju biti probuđeni iz mrtvih i data im prilika da uživaju u Božjim obećanim blagoslovima.

Amonci su također bili zli narod, ipak Gospodin je obećao „poslije dovesti natrag zaslužnenu djecu Amonovu.“ (Jer. 49:6)

Jeremija 49:34-39 opisuje Božji gnjev protiv Elamaca, što je rezultiralo s njihovim uništenjem kao grešnika; međutim u 39 retku on kaže, „Ali u posljednje ću dane ponovno vratiti sužnje Elamove“—to jest, dovesti iz njihovog zatočeništva u smrti.

Bog je uništio Egipatske prvorodence, isto tako kao i Faraona i njegovu vojsku. On je također uništio izvjesne zle kraljeve zbog njihovog protivljenja njegovom narodu. Što se tiče njih Prorok David je objasnio da ih je Bog uništio zbog toga što „zauvijek traje milosrđe njegovo.“ (Ps. 136:10,15,18,19,20) Kako je drugačije ovo objašnjenje od onoga koje, sa ograničenim gledištem, neki mogu ponuditi u vezi toga zašto je Bog

uništio te zle ljude. Neki bi vjerovatno bili skloni reći da ih je Bog uništio zbog toga što nije imao milosrđa zauvijek za njih. Međutim to ne bi bilo istina. Sa Božjeg stanovišta uništiti ih bilo je milosrdan čin, jer on je samo prouzročio da oni zaspu sve dok ne dođe njegovo određeno vrijeme za daljnje proširenje njegovog milosrđa prosvjetljujući ih i dajući im priliku da prime njegove obećane blagoslove vječnog života.

Da zli trebaju biti uskrsnuti kako bi došli u sklad s Bogom, ako to budu htjeli, pokazano je u obećanju da se Sodomljani i Samarićani trebaju vratiti u njihovo „prijašnje stanje.“ (Ezek. 16:53-56) Reci 60 do 63 otkrivaju da je svrha njihovog buđenja, isto tako kao i buđenja Izraelaca, da bi mogli biti dovedeni u savezni odnos s Bogom.

Ezekijel objašnjava da će o uskrsnuću „sramota“ Izraelaca, zbog njihove mnogo povoljnije prilike, biti veća od one Poganskih naroda tada uskrsnutih. Isus je očito imao to proročanstvo na umu kad je rekao da treba biti mnogo povoljnije, ili „lakše“, Sodomi i Gomori u dan suda nego Židovima koji su ga odbacili. (Mat. 10:15) Međutim čak će i oni biti podignuti iz mrtvih i data im prilika za spasenje. Pavao to naglašava. Govoreći o onima koji su se spotakli i pali odbacivši Isusa i uključujući ih u Božju milost, on je rekao: „I tako će se sav Izrael spasiti; kao što je pisano: Doći će sa Siona Izbavitelj[Krist i Njegova Crkva] i odvratiti bezbožnost od Jakova. I to će biti moj savez s njima, kada uklonim gijehe njihove.“ (Rim. 11:26,27)

„Savez“ na kojeg ovdje ukazuje Pavao je Novi Savez obećan u Jeremiji 31:31-34, savez koji će biti sklopljen s domom Izraelovim i s domom Judinim. Da bi Židovi koji su odbacili Isusa mogli biti spašeni pod uslovima tog saveza znači da moraju biti podignuti iz mrtvih. I, to je zaista, ono što Apostol objavljuje, „što li će tek biti njihovo prihvatanje ako ne oživljenje iz mrtvih?“ (Rim. 11:15)

Pavao je imao dobar autoritet za tu izjavu. Pri kraju Isusove službe on se obratio Židovima koji su ga odbacili, a posebno svojim progoniteljima, rekavši: „Jeruzaleme, Jeruzaleme, koji ubijaš proroke i kamenuješ one što su tebi poslani! Koliko li puta htjedoh okupiti djecu tvoju kao što kvočka okuplja piliće pod krila, i ne htjedoste. Evo, napuštena vam kuća. Doista, kažem vam, odsada me nećete vidjeti dok ne reknete: Blagoslovljen Onaj koji dolazi u ime Gospodnje!“ (Mat. 23:37-39) Ovdje u jednom velikom potezu Isus govori o zlim Židovima kroz cijelo Židovsko Doba, uključujući i one koji su odbacili, i rekao je da ga u budućnosti budu vidjeli i prihvatili i da budu rekli, „Blagoslovljen Onaj koji dolazi u ime Gospodnje!“ Nema mogućeg načina da ta izjava bude ispunjena izuzev kroz uskrsnuće tih zlih Izraelaca kojima se Učitelj obratio.

Istina je, Isus je rekao Izraelcima svog vremena, „Evo, napuštena vam kuća.“ Međutim to je ukazivalo na gubitak njihove prilike da nastave biti Božjom kraljevskom nacijom. To nije značilo da kao pojedinci oni neće imati priliku primanja blagoslova Kristovog kraljevstva. „Kraljevstvo“ je bilo oduzeto od njih i „predano narodu koji donosi njegove plodove,“ međutim njihova prilika da prime život kroz Krista nije bila oduzeta.

Pismoznanci i Farizeji bili su Izraelski vjerski vođe i, kao takvi, „sjeli na Mojsijevo sjedalo.“ Oni su trebali izgubiti taj počašćeni položaj, i što se tiče toga Isus je objavio „jao“ njima. On ih je nazvao „naraštajem zmija otrovnica,“ i pitao, „kako ćete pobjeći osudi pakla[Gehene]?“ (Mat. 23:33) Očito je njihovo namjerno suprotstavljanje Isusu i njegovoj poruci rezultiralo sa značajnim otvrdnućem njihovih srca, što će se pokazati mnogo manje povoljnije za njih u budućem sudnjem danu. Međutim Isus ne kaže da nije bilo nade za njih da izbjegnu osudi Gehene. Njegovo pitanje samo ukazuje na poteškoće s kojima se budu susreli, poteškoće koje će trebati nadvladati samo ponizujući se, i, zajedno s ostatkom čovječanstva, radosno i cijelim srcem klicati, „Blagoslovljen je onaj koji dolazi u ime Gospodnje!“

U Rim. 11:26 čitamo, „I tako će se sav Izrael spasiti.“ I, kao što Pavao dalje objašnjava, to će biti u skladu s Božjim obećanjem da će ukloniti njihove grijeha i sklopiti Novi Savez s njima. (Rim. 11:26,27; Jer. 31:31-34) „Izbavitelj“ koji će „ukloniti grijeha njihove“ i spasiti Izrael će „doći sa Siona“—Krist i njegova crkva u nebeskoj slavi. Izraelci će tada biti vraćeni u božansku naklonost—oni koji su umrli, isto tako kao i živi naraštaj, uključujući pismoznance i Farizeje koji su bili upotrijebljeni u Isusovom razapinjanju.

Većina Židova Isusovog vremena odbila je vjerovati u njega. Nekolicina je djelomično vjerovala, međutim Pavao objašnjava da „ih je Bog sve zatvorio u nevjeru da se svima smiluje.“ (Rim. 11:32) Kako je zaista veliko, milosrđe i milost Jehovina! „O, dubino bogatstva i mudrosti i znanja Božjega! Kako li su nedokučivi njegovi sudovi i neistraživi putovi njegovi!“ (Rim. 11:33) Razlog zašto će Bog biti u stanju proširiti svoje milosrđe na nevjerujuće Izraelce je da će primajući ih natrag u svoju naklonost, značiti, kako Pavao objašnjava, „oživljenje od mrtvih.“ (Rim. 11:15)

Utvrđujući tu veliku činjenicu o obnovi Izraela, Pavao samo naglašava istinitost Božjih obećanja koja su zapisana u Starom Zavjetu. U Ezek. 37:1-14 predstavljeno je izuzetno proročanstvo o obnovi Izraela, proročanstvo u kojem je „sav dom Izraelov,“ simboliziran sa dolinom suhih kostiju. „Kosti su nam usahle, i izgubljena je naša nada; što se nas tiče uništeni smo,“ predstavljeni su da tako kažu. To je bilo vrlo istinito u vezi Izraelaca kroz sva stoljeća.

Međutim proročanstva ukazuju da se ta scena treba promijeniti, da oni na koncu budu bili vraćeni u njihovu zemlju. (Vidi Jer. 31:8-12; Amos 9:14,15; Jer. 30:3-7; 16:14-16; Ezek. 20:33-37) Posljednje citirano proročanstvo ukazuje da se ponovno okupljanje treba dogoditi u vremenima velike tjeskobe. Gospodin objavljuje, „i izvest ću vas iz naroda, i iz svih ću vas zemaļa u koje ste rastjerani skupiti moćnom

rukom, ispruženom mišicom i izlivenom jarošću...I proved ću vas ispod štapa i uvesti u savez saveza.“

To pokazuje da Izraelci trebaju biti ponovno okupljeni u Palestini prije njihovog prihvaćanja u Novi Savez. U jednom drugom proročanstvu Gospodin kaže, „Jer ću vas uzeti između pogana i sabrati vas iz svih zemalja te vas dovesti u vašu vlastitu zemlju. Tada ću vas pošćropiti čistom vodom i bit ćete čisti: od svih vaših nećistoća i od svih vaših idola ću vas očistiti.“ (Ezek. 36:24,25) To također pokazuje da su sabrani u nevjerovanju.

Proročanstvo Joela 3:1,2 otkriva da se ponovno okupljanje Izraela treba dogoditi tijekom „posljednjih dana“ kada će se nacije sakupljati za veliki Harmagedonski sukob. Mi smo svjedočili ispunjenju ovog proročanstva. Činjenica da sam Židovski narod još uvijek ne prepoznaje značenje onog što se događa ne znači da se Gospodinova ruka ne upliće u njihovo vraćanje u zemlju. To je tek prva faza njihove obnove. Njihove se „suhe kosti“ skupljaju, međutim Izraelci se neće obratiti Gospodinu sve dok on ne stavi svoj duh u njih nakon što budu prevučeni s mesom. Proročanstvo glasi, „kada otvorim vaše grobove, narode moj, i izvedem vas iz vaših grobova, i stavim svog duha u vas te oživite...tada ćete znati da sam ja, Gospodin, to rekao i učinio.“ (Ezek. 37:13,14)

Ovo se proročanstvo odnosi na nacionalno uskrsnuće Izraela isto tako kao i njihovo pojedinačno vraćanje u Obećanu Zemlju, i uključuje one koji su u grobovima. Kako je dakle u pravu, bio Pavao kad je napisao da ponovno primanje Izraela bude bilo „oživljenje iz mrtvih“! Kako je također istinita njegova izjava da će se „sav Izrael spasiti“ i da ih je Bog sve zatvorio „u nevjeru da se svima smiluje.“

I to je također u potpunom skladu sa Isusovom tvrdnjom licemjernim pismoznancima i Farizejima da premda će „dom“ Izraelov ležati napušten, oni ga kasnije budu vidjeli, i budu rekli, „Blagoslovljen je onaj

koji dolazi u ime Gospodinovo.“ Međutim samo nakon što ih Gospodin probudi iz smrtnog sna oni će tako razabrati da je Isus Mesija, i priznajući njegovo blaženstvo, odobravati mu i služiti, i služiti Jehovi koji ga je poslao.

## **Sve Klase Blagoslovljene**

Nemirne, nezadovoljne mase čovječanstva su u Svetom Pismu predstavljene kao „more.“ (Luka 21:25; Iza. 57:20) U Iza. 60:5 čitamo u vezi njih: „Tada ćeš gledati i teći zajedno, i srce tvoje će se bojati [strahopoštovanje] i proširiti se; jer će se obilje mora k tebi obratiti, moć pogana k tebi će doć.“

Zacijelo „obilje mora“ još se nije „obratilo“ Gospodinu, niti mu je došla „moć pogana.“ „Šimun je izložio kako je najprije Bog pohodio pogane da od njih izvede narod svome imenu,“ međutim do sada se ništa više od toga nije ostvarilo od Gospodina. (Djela 15:14) Međutim, kao što Jakov objašnjava, nakon što je narod za Gospodinovo ime bio uzet iz Pogana, prilika će biti dana „preostalim ljudima,“ naime, ostatku svijeta čovječanstva, da „potraže Gospodina.“

## **Krist je Umro za Sve**

Jehovina ljubav za od grijeha prokletu i umiruću rasu bila je učinjena djelotvornom kroz dar njegovog Sina da bude čovjekov Otkupitelj. U Ivanu 3:16 mi čitamo, „Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.“ Ovaj tekst ograničava primanje vječnog života na one koji „vjeruju.“ Međutim, kao što Pavao pita, „A kako će povjerovati u onoga za koga nisu čuli?“ (Rim. 10:14) I isti apostol također objašnjava da je „bog ovoga svijeta zaslijepio nevjerničke umove da im ne zasvijetli svjetlo slavnoga evanđelja Krista, koji je slika Božja.“ (2.Kor. 4:4) To pokazuje da sve dok Sotona nastavlja vladati „sadašnjim opakim

svijetom,“ čak i oni koji su čuli Evanđelje nesavršeno predstavljeno nemaju poštenu priliku da povjeruju.

Jedna od Biblijskih riječi koja je korištena da opiše Kristovo otkupiteljsko djelo je „otkupnina,“ i Pavao objašnjava da će se spoznaja o otkupnini svjedočiti svima u svoje vrijeme. Timoteju je napisao: „Jer to je dobro i ugodno pred Spasiteljem našim, Bogom, koji hoće da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine. Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus, koji je sebe samoga dao kao otkupninu za sve, za svjedočanstvo u svoje vrijeme.“ (1.Tim. 2:3-6)

Redosljed naveden u ovom tekstu je veoma rasvjetljujuć. Pavao kaže da je Božja volja da će svi najprije biti „spašeni“ i zatim doći do „spoznanja istine.“ Kad je u pitanju vječno spasenje, ono se mora temeljiti na spoznaji o „otkupnini za sve“ i vjerovanju i poslušnosti u skladu s time. Stoga, što Pavao misli pod pojmom „spašen“ prije dolaska do spoznanja istine? To je očito ukazivanje na činjenicu da će cijeli nevjerujući svijet trebati biti „spašen,“ ili probuđen iz smrtnog sna da bi imali pravu priliku za saznati za „otkupninu za sve.“

Nakon što ljudi budu bili probuđeni iz smrtnog sna, kako Pavao pokazuje, „svjedočit“ će im se slavna istina o otkupnini i načinu na koji ona daje dokaz Božje ljubavi. To će biti „pravo vrijeme“ kad će se „more“ obratiti Gospodinu. Sotona, veliki zavodnik, tada će biti svezan, i spoznaja o Gospodinu ispunit će zemlju. Tada će put biti jasan, toliko jasan da „putnici, premda bezumni, neće na njemu zabludjeti.“ (Iza. 35:8)

Riječ „otkupnina“ znači odgovarajuća cijena, ili cijena koja nadoknađuje. Kada je Adam sagriješio on je bio savršen čovjek, „sin Božji.“ (Luka 3:38) Božji pravedni zakon, zahtijevajući „oko za oko,“ „zub za zub,“ „život za život,“ značio je da ako bi Adam trebao biti otkupljen drugi savršeni čovjek trebao bi zauzeti njegovo mjesto u smrti. (2.Moj. 21:23,24; 5.Moj. 19:21) Isus je iz toga razloga postao tijelom—savršeno

ljudsko biće, „svet, nedužan, neokaljan, odijeljen od grešnika.“ (Gal. 4:4; Hebr. 7:26)

Tvrdilo se da Adam nije bio otkupljen krvlju Kristovom zato što je on bio namjerni grešnik. Činjenica je da Adam nije sagriješio namjerno da mu je Bog tada mogao oprostiti bez otkupnine. Zato što ga je Bog volio unatoč njegovom namjernom grijehu, on je poslao Isusa da bude otkupnina za njega, kako bi mu dao drugu priliku za život. Obraćajući se onima koji su vjerovali u Isusa i već bili prihvatili pripreme otkupnine, Pavao je napisao, „Jer ako svojevolumno griješimo nakon što smo primili spoznaju istine, ne preostaje više žrtva za grijehe.“ (Hebr. 10:26) Iz ovoga je jasno da ako bi bila prinešena druga žrtva za grijeh, namjeran grijeh onih koji sada imaju spoznaju istine mogao bi biti pokriven, i oni bi se ako bi to željeli mogli vratiti u sklad s Bogom. Jedino zbog toga što „ne preostaje više žrtva za grijehe“ nije više moguće pomirenje sadašnjih namjernih grešnika. Isus je pokrio namjeran Adamov grijeh, pa će stoga Adam biti probuđen iz smrtnog sna i dana mu druga prilika da živi zauvijek.

Adamova djeca naslijedila su njegov grijeh i smrtnu presudu koja je došla na njega zbog njegove neposlušnosti. (Rim. 5:12) Stoga, kad je Isus otkupio Adama, to je značilo da je on također otkupio njegovo potomstvo, koje je izgubilo život kroz njega. Pavao objašnjava filozofiju toga, govoreći: „Uistinu, ako grijehom jednoga smrt zakraljeva - po jednome, mnogo će više oni koji primaju izobilje milosti i dara pravednosti kraljevati u životu - po Jednome, Isusu Kristu. Dakle, grijeh jednoga - svim ljudima na osudu, tako i pravednost Jednoga - svim ljudima[uključujući Adama] na opravdanje, na život!“ (Rim. 5:17-19)

Krist je izjavio da je on došao dati svoj život kao „otkupninu za mnoge.“ (Mat. 20:28) Grčki tekst glasi, „mnoge.“ Riječ „mnogi“ kako je korištena u ovom tekstu znači neodređeni veliki broj. Na Grčkom je ona polus, i tu je riječ Isus koristio kada je rekao svojim učenicima, „Žetva je uistinu

obilna [polus], ali je radnika malo.“ (Mat. 9:37) Ovo kontrastno korištenje riječi polus, snažno ukazuje da označava veliki broj, i koju bi bolju riječ Isus mogao upotrijebiti da opiše bezbrojne milijune koje je on došao otkupiti sa svojom dragocjenom krvlju?

Apostol Pavao naglašava veličinu tog broja kada on kaže da je Isus dao sebe kao otkupninu za „sve“—to jest, za cijelu ljudsku rasu. To naravno ne znači, da će cijela ljudska rasa biti vječno spašena kao rezultat otkupnine, jer je obavezno da pojedinci prihvate tu pripremu Jehovine milosti da bi primili vječnu korist od nje. Međutim priprema je bila učinjena za sve; i zbog toga nitko neće ostati mrtav zbog Adamovog grijeha, jer će svi biti otkupljeni od njega.

### **Prilika Nakon Smrti**

Kao što smo vidjeli, Božja je volja da svi budu spašeni od Adamske smrti i bude im dana spoznaja istine što se tiče otkupnine, njegove pripreme pune ljubavi—svi, to jest, koji nisu primili tu spoznaju u ovom dobu. Isus daje daljnju informaciju što se toga tiče, govoreći, „Ja kao svjetlost dođoh na svijet, da ni jedan, koji vjeruje u mene, ne ostane u tami. Tko čuje moje riječi, ali ih ne drži, ja mu neću suditi, jer ne dođoh da sudim, nego da spasim svijet. Tko prezire mene i ne prima riječi mojih, ima već suca svojega: Riječ, koju sam ja navijestio, ona će mu suditi u posljednji dan.“ (Ivan 12:46-48)

Iz ovoga je jasno da Isus nije ograničio mogućnost prihvaćanja istine na sadašnji kratki životni vijek. Ako mi ne vjeruju, on je rekao, ja im ne sudim. Isus je naš Uzor, i budući on nije osudio one koji nisu uzvjerovali njegovom svjedočanstvu, zasigurno ni mi ne bismo trebali. Neka bi smo umjesto toga, zadržali njegov stav prema onima koji ne prihvaćaju našu poruku, prepuštajući ih Gospodinovom sudu.

Isus je rekao da istina njegovih učenja, njegova „riječ“ bude sudila nevjernicima u „posljednji dan.“ Kada je Isus rekao Marti, „Uskrsnut će

brat tvoj,“ ona je odgovorila, „Znam da će uskrsnuti za uskrsnuća, u posljednji dan.“ Prema tome, „posljednji dan,“ je dan uskrsnuća u velikom Božjem planu, i mi imamo Isusove vlastite riječi da će nevjernici tada biti suđeni, sud je učinjen mogućim zahvaljujući činjenici da će oni biti uskrsnuti iz mrtvih. (Ivan 11:23,24)

Isus je to potvrdio u svojoj rasvjetljujućoj poruci zapisanoj u Ivanu 5:24 a koju ćemo citirati iz Biblije, Prijevod Novi Svijet: „Zaista, zaista kažem vam, tko čuje moju riječ i vjeruje onome koji me poslao, ima vječni život i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.“ „Nek sve ovo vas više ne iznenađuje! Dolazi čas kad će svi oni koji počivaju u grobovima čuti njegov glas, i oni koji budu činili dobro izići će iz njih na uskrsnuće koje vodi u život; oni koji budu vršili zlo, za uskrsnuće koje vodi na suđenje.“ (Ivan 5:28,29 TD)

Oni koji vjeruju, Isus je rekao, prelaze iz smrti u život i ne dolaze na sud. Složit ćete se, mi smatramo, da je to prelaženje iz smrti u život sada na temelju vjere i da život koji je sada primljen vjerom postaje stvarnost jedino u uskrsnuću. Tako, oni koji sada vjeruju izlaze na uskrsnuće života. To su oni koji „čine dobro,“ to jest, dobra djela Božja. „Ovo je djelo Božje,“ rekao je Isus, „da vjerujete onomu koga je on poslao.“ (Ivan 6:29) Oni koji ne vjeruju ne mogu izvršavati djela koja bi bila dobra u Božjim očima, nego samo zla djela.

Isus je rekao da oni koji vjeruju ne dolaze na sud, što znači da oni koji ne vjeruju dolaze na sud, i u ovom 29-om retku on objašnjava da će to biti nakon što iziđu iz grobova; jer, kako on navodi, oni izlaze na „uskrsnuće koje vodi na suđenje.“ Tako vidimo da premda vjernicim kada su probuđeni iz smrti, prelaze odmah u vječni život bez potrebe za daljnjim ispitivanjem, ili suđenjem, buđenje iz mrtvih nije ograničeno samo na njih; jer nevjernici također „izlaze,“ da bi mogli imati svoj sud, ili probno razdoblje.

Budući da će prema prijevodu Biblije Novi Svijet samo oni koji su u „spomen grobovima,“ „izići“ iz mrtvih, da li bi onda bilo opravdano zaključiti da to ograničava uskrsnuće na Božje prijatelje, na one koje je on sačuvao u svom sjećanju? Grčka riječ prevedena sa „spomen grobovi“ je mnemeion, što jednostavno znači sjećanje. Nju su ljudi drevnog doba koristili za opis svojih ukopnih mjesta, ili grobova. Ljudi su bili tamo sahranjivani zato što su ih se njihovi rođaci i prijatelji željeli sjećati. Mi danas podižemo nadgrobne spomenike iz istog razloga. Grobovi i nadgrobni spomenici nisu bili osmišljeni da pomognu Bogu da se sjeti mrtvih.

Ta je ista Grčka riječ korištena u Mateju 27:52,53, i u Luki 11:44, i prevedena je sa „grobovi.“ Zacijelo u tim se tekstovima riječ ne primjenjuje na Božje sjećanje. Mnemelon je prevedena sa „grob“ u Ivanu 11:17,31,38, i u Ivanu 12:17. Ni u jednom od tih slučajeva ona ne bi mogla značiti Božje sjećanje. Ona je prevedena sa „grobница“ i „grob“ u odnosu na Isusovo mjesto pokapanja. Teško bi se činilo razumnim da bi na samo jednom mjestu ta Grčka riječ trebala biti korištena da označi Božje sjećanje.

Međutim, čak kad bi to i bila istina, mi ne bismo trebali zaključiti da to ograničava Božju milost koja će se pokazati prema zlima mrtvima u njihovom buđenju iz mrtvih kako bi mogli imati poštenu priliku da prihvate njegovu pripremu života kroz Krista. Mi smo ranije u ovoj raspravi zapazili da se Jehova sjeća zlih mrtvih i da će i u svoje određeno vrijeme probuditi iz mrtvih. Dokaz da ih se Bog sjeća je činjenica da je on obećao da će ih vratiti u život. On ne bi davao obećanja što se tiče onih koje je izbrisao iz svog sjećanja; i, kao što smo vidjeli, on je dao takva obećanja u korist Egipćana, Asiraca, Moabaca, Amonaca, Elamaca, Sodomljana, Samarićana, Izraelaca koji su razapeli Isusa, i pismoznana i Farizeja koji su ga progonili.

Jehovina obećanja i proročanstva jamče nam da kao zatvorenici smrti svi oni, isto tako kao i mase čovječanstva simbolizirane s „morem,“ trebaju biti oslobođeni iz svog zarobljeništva. Bog je svjestan toga da je kroz stoljeća Sotona, knez tame, oslijepio umove onih koji nisu vjerovali, i on im namjerava dati priliku da uzvjeruju onda kada Sotona bude bio vezan i kada će spoznaja o njegovoj ljubavi i slavi ispuniti zemlju. To će biti „pravo vrijeme“ i po prvi puta da će prava spoznaja o „otkupnini za sve“ biti svjedočena bezbrojnim milijunima iz ljudske rase.

## Sud

Ti milijuni, probuđeni iz mrtvih i prosvjetljeni što se tiče Božje volje, će tada imati pojedinačno suđenje za život. To će biti njihov „krisis,“ ili vrijeme suđenja, kako je pokazano u Ivanu 5:29. U Izaiji 26:9 rečeno nam je da kada su Gospodinovi „sudovi na zemlji, stanovnici svijeta učit će se pravednosti.“ Međutim, Izaija ukazuje na mogućnost da će čak i u toj „zemlji čestitosti,“ biti onih koji će namjerno „nepravedno postupati,“ dakle koji se neće niti pod tim povoljnim okolnostima, „učiti pravednosti.“ (redak 10)

Međutim, čak će i oni biti probuđeni kako bi imali svoju priliku da se uče pravednosti. Redak 11 to pokazuje. On glasi, „Gospodine, kad je tvoja ruka podignuta oni je ne vide; ali vidjet će i postidjeti se zbog svoje zavisti prema narodu: jest, oganj tvojih neprijatelja njih će proždrijeti.“ Božja „ruka“ još nije bila „podignuta.“ Ustvari tijekom Milenija će on „ogoliti svoju svetu mišicu pred očim svih naroda,“ i kada će „svi krajevi zemlje vidjeti spasenje Boga našega.“ (Iza. 52:10) I zli će biti tamo da to „vide.“ Oni će biti probuđeni iz mrtvih i bit će im dana prilika da „vide,“ međutim oni koji su zli u srcu i dalje će se nastaviti suprotstavljati Gospodinu i biti će uništeni. Međutim odluka o tome da li su ili ne oni nepopravljivi neće biti donešena sve dok se Gospodinova „ruka ne podigne.“

Tijekom tog budućeg razdoblja suđenja u „zemlji čestitosti“ biti će uklonjeni svi nepovoljni utjecaji. Izaija ukazuje na to govoreći, „Gospodine, Bože naš, drugi su gospodari osim tebe nad nama vladali...Oni su mrtvi, oni neće živjeti; pokojni su, neće ustati: zbog toga si ih pohodio i uništio, i učinio da propadne sav spomen njihov.“ (Iza. 26:13,14) Izaija ovdje govori kao Izraelac, i ta se je nacija s vremena na vrijeme uvijek iznova bila vraćala obožavanju lažnih bogova i božica, kao što su Baal, Molek, i Ištar. Knez svih tih je Sotona. On će biti svezan tijekom sudnjeg dana, i lažni bogovi pogana zauvijek će nestati. Čak će se i sjećanje na njih zaboraviti.

Uistinu, to će biti „zemlja čestitosti“; i premda Izaija napominje mogućnost da će čak i pod takvim povoljnim okolnostima neki možda odbiti da „vide“ i, kao namjerni neprijatelji Boga i pravednosti, biti uništeni, mi ne trebamo pretpostavljati da će biti veliki broj onih koji će krenuti takvim pravcem. Mi to svakako možemo ostaviti sudu milosrdnog Boga, znajući da kada mrtvi budu bili probuđeni i „stajali“ pred njim i „knjige“ se otvorile, otkrivajući njegovu svetu volju onima koji su u ovom životu „sjedili u tami,“ da će svakom pojedincu biti ukazan ljubazan obzir. I mi možemo pretpostavljati da će imena velike većine biti upisana u „knjigu života,“ koja će tada biti za njih otvorena.

Oni će biti suđeni po istinama zapisanima u knjigama koje će tada biti otvorene, a ne po nesavršenom svjedočenju u sadašnje vrijeme. Oni će tada imati priliku usklađivanja svojih „djela“ sa voljom Božjom koja će im biti otkrivena sa otvaranjem „knjiga.“ (Otkr. 20:12-14) Samo oni koji se tada ne usklade i čija imena stoga neće biti zapisana u „knjizi života“ koja će tada biti „otvorena“ će otići u „drugu smrt.“ (redak 15)

## **Preporod**

U Mateju 19:28 Isus povezuje buduće djelo suđenja sa „preporodom.“ Adam je proizveo ljudsku rasu. Isus će preporoditi one kojima je Adam

ostavio u nasljeđe smrt. Na to nam je prekrasno skrenuta pažnja u Iza. 53:10, gdje smo obavješteni da će Isus „vidjeti svoje sjeme,“ i da će „volja Gospodinova napredovati u ruci njegovoj.“ Sa tjelesnog stanovišta, Isus nema „sjeme,“ ili „potomstvo“; ali, kao što redak 11 navodi, „vidjet će plod patnje duše svoje i nasititi se.“ Njegova bol u smrti kao čovjekovog Otkupitelja će zaista rezultirati u „sjemenu,“ i to će sjeme biti preporođena rasa čovječanstva. Izaija objavljuje u vezi Isusa da će „volja Gospodinova napredovati u ruci njegovoj.“ Ta „volja“ Jehovina mora da je taj naum pun ljubavi kojeg on uvijek iznova spominje kroz cijelu svoju Riječ, taj milostivi projekt o kojem je on govorio „od postanka svijeta na usta svih svojih svetih proroka.“ To je njegov plan da blagoslovi „sve narode na zemlji“ dajući im priliku da prihvate Božju milost kroz Krista i žive zauvijek.

Apostol Pavao nadalje naglašava činjenicu da će ljudska rasa biti preporođena kroz Isusa kada on ukazuje na njega kao na „posljednjeg Adama.“ On objašnjava da „kao što u Adamu svi umiru, isto tako će u u Kristu svi biti oživljeni.“ „Prvi Adam“ izrodio je rasu u umirućem stanju, ali „posljednji Adam“ će „preporoditi“ rasu u život. (1.Kor. 15:22,45)

Potvrđujući ovaj aspekt Jehovine pripreme za preporađanje ljudskog roda imamo mnoga ukazivanja u njegovoj Riječi u kojima se o crkvi Kristovoj, kad je povezana s njim u slavi, govori kao o njegovoj „nevjesti.“ Otkr. 19:7 glasi, „jer došla je svadba Jaganjčeva, i žena se njegova pripravila.“ Ta proslavljena nevjesta, „posljednja Eva“ će s Kristom uputiti poziv u život: „I Duh i mladenka govore: Dođi,...I tko god hoće, neka zagrabi vodu života besplatno.“ (Otkr. 22:17)

Ovo simbolično ukazivanje na crkvu i njeno djelo u uskrsnuću je u potpunom skladu sa Pavlovim objašnjenjem da ta ista klasa sačinjava dio obećanog sjemena Abrahamovog kroz kojeg će „biti blagoslovljeni svi narodi.“ (Gal. 3:8,16,27-29) To je također u skladu sa Isusovim obećanjem u njegovoj izjavi Petru da „vrata pakla“ ne budu navladala

protiv crkve.(Mat. 16:18) Ta „vrata pakla“ trebaju biti otvorena da bi „volja Gospodinova,“ njegovo obećano blagoslivljanje svih naroda na zemlji, mogla „napredovati“ kroz Krista i njegovu proslavljenu „nevjestu.“

U Iza. 49:8,9 imamo drugo ukazivanje na oslobađanje zatočenika smrti posredstvom Isusa i njegove crkve. Apostol Pavao je to proročanstvo djelom citirao u 2.Kor. 6:1,2 i primjenio na crkvu. Obećanje glasi: „sačuvat ću te i dati te za savez narodu, da utvrdim zemlju, da učinim da se naslijede opustjele baštine, da sužnjima možeš reći: Izidite; onima koji su u tami:Pokažite se.“ Bog se zavjetovao Abrahamu i potvrdio to svojom zakletvom, da on bude blagoslovio sve narode na zemlji, i u ovom proročanstvu on nam jamči da će njegova „volja“ biti ostvarena kroz Krista i njegovu crkvu, da će svi zatvorenici smrti biti pozvani da iziđu u ispunjenju njegovih obećanja.

U Izaiji 65:17-25 mi imamo jedno drugo predivno obećanje Kristovog kraljevstva i blagoslova koji će pljuštati na narod. U tom obećanju na Krista i njegovu „nevjestu“ je ukazano kao na „blagoslovljenike Gospodinove,“ čije će „sjeme“—preporođeno čovječanstvo—tada graditi kuće i živjeti u njima, saditi vinograde i jesti njihov rod. Prijevod u bilješki navodi da „moji će izabranici prouzročiti da oni,“ „potomstvo blagoslovljenika Gospodinovih,“ „dugo uživaju u djelu njihovih ruku.“

Zemlja neće biti ispunjena sa potomstvom grupe koja je na čudesan način sa svrhom bila sačuvana kroz Harmagedon. Umjesto toga, kao što nam Izaija jamči, Krist će „vidjeti svoje sjeme,“ i „vidjet će plod patnje duše svoje i nasititi se,“ jer će „volja“ Jehovina napredovati u njegovoj ruci. Zasigurno da se onaj koji je plakao nad trpljenjem od grijeha prokletog i umirućeg svijeta i rekao Jeruzalemu, „koliko sam puta htio okupiti djecu tvoju kao što kvočka okuplja svoje pileće pod svoja krila,“ nikada ne bi

mogao „nasititi“ da vidi milijarde sadašnjih stanovnika na zemlji za koje je on umro kako odlaze u vječno uništenje! Niti bi se on mogao „nasititi“ da vidi bezbrojne milijune koji su umrli kroz vijekove da trpe sličan udes. Ako bi to bilo tako, koliko bi neistinito bilo obećanje da „volja Gospodinova“ treba napredovati u njegovoj ruci!

## **„Obnova Svega“**

Druga riječ koja je korištena u Bibliji da prenese misao o buđenju iz smrti u život je „ponovna uspostava.“ U verziji Kralja Jakova prijevod je „obnova.“ Prijevod Bibije Novi Svijet govori o tome kao o „vremenu obnove svega o čemu je Bog govorio preko svojih svetih proroka iz starog doba.“ (Djela 3:21) Kako je to sveobuhvatno—proroci su prorekli obnovu svega, uključujući, kao što smo vidjeli, Edomce, Elamce, Izraelce, i mnoge druge—„sve.“ Jedan od dokaznih tekstova koje je Petar citirao kao primjer toga što su proroci napisali o temi „ponovne uspostave“ je obećanje dano Abrahamu da kroz njegovo sjeme imaju biti blagoslovljeni svi narodi na zemlji.

Kao drugi dokazni tekst, Petar citira Mojsijevo proročanstvo zabilježeno u 5.Moj. 18:18,19, što se tiče „Proroka“ kojeg Gospodin bude podigao narodu njegovog vremena, između njihove braće kasnijeg naraštaja, rekavši da oni budu imali priliku čuti tog Proroka. Da bi se to ispunilo Izraelci Mojsijevog vremena, kojima je obećanje najprije dano, moraju biti podignuti iz mrtvih. Iz tog je razloga to Petar i citirao. On pokazuje da se to bude ispunilo kroz Krista tijekom vremena njegove druge prisutnosti, pa da je to stoga zahtijevalo uskrsnuće mrtvih.

I ljudi koji su čuli tu Petrovu propovijed razumjeli su je upravo onako kako je Petar i želio. Rec 1 i 2 idućeg poglavlja to otkrivaju, navodeći da su „svećenici, zapovjednik Hrama i saduceji“ bili „uznemireni što naučavaju narod i po Isusu propovijedaju uskrsnuće mrtvih.“ Prijevod Novi Svijet ograničava značenje tog teksta, ukazujući da su apostoli

naučavali uskrsnuće mrtvih samo „na Isusovu primjeru.“ Međutim to nije ono što je Petar rekao.

Verzija Kralja Jakova na Hrvatskom glasi, „ogorčeni što su poučavali narod i propovijedali uskrsnuće od mrtvih kroz Isusa.“ (Sličan je i prijevod Emphatic Diaglott) Svi su proroci prorekli uskrsnuće od mrtvih, „i pravednih i nepravednih.“ Ono što je svećenike ogorčilo bilo je Petrovo objašnjenje da je „to uskrsnuće,“ koje su proroci prorekli trebalo doći kroz Isusa. Njima se nije sviđala Petrova tvrdnja da je sam Isus bio podignut iz mrtvih, a još im je se manje sviđalo njegovo učenje da se uskrsnuli Isus treba vratiti i ispuniti Božje obećanje da podigne sve mrtve tijekom „vremena obnove svega.“

Svećenici i vladar hrama znali su da su svi sveti Božji proroci prorekli takvo vrijeme „obnove,“ ili ponovne uspostave svega. Mi to znamo iz Pavlovih riječi Feliksu, kad je on rekao: „Ali ovo ti priznajem: da na tome Putu, koji oni nazivaju sljedbom, ja služim otačkome Bogu vjerujući sve što je napisano u Zakonu i Prorocima imajući nadu u Boga, koju i oni sami prihvaćaju, da će biti uskrsnuće od mrtvoh, i pravednih i nepravednih.“ (Djela 24:14,15)

Petrovo ukazivanje na „Proroka“ i na činjenicu da će „svaka duša koja koja ne posluša toga proroka, biti iskorijenjena iz naroda“ je vrlo prosvjetljujuće. To pokazuje da će „vremena obnove“ vidjeti uvjete znatno drugačije od onih kakvi su sada. Tijekom sadašnjeg doba, umiru i pravedni isto tako kao i zli. To je bilo prikazano Jeremijinom usporedbom što se tiče „otaca“ koji su jeli „kiselo grožđe,“ a djeci su im „trnuli zubi.“ (Jer. 31:29)

Jeremija objašnjava da „u te dane,“ to jest, u „vremenima obnove,“ to više neće biti tako. On tvrdi da će tada „svaki umrijeti zbog vlastite krivice: svakome tko bude jeo kiselo grožđe, zubi će trnuti.“ (redak 30) Kako je to Petar dobro objasnio kad je rekao, „I dogodit će se, da će se

svaka duša koja neće poslušati toga proroka, istrijebiti iz naroda.“ (Djela 3:23) Da „dogodit će se.“ To tako nije bilo u Petrovim danima, i još se nije „dogodilo.“ Danas ljudi još uvijek umiru zbog Adamovog grijeha. Kao što je Petar objasnio, vrijeme kada će blagoslovi obnove poteći svijetu i kada će samo namjerni grešnici umrijeti biti će tijekom Kristove druge prisutnosti.

Iako mi vjerujemo da se je naš Gospodin vratio i da sada posluhuje sa „hranom u pravo vrijeme“ kućanstvo vjere, „vremena obnove“ nisu još počela. Zlo i dalje prolazi nekažnjeno, i oni koji služe Gospodinu i dalje imaju priliku trpljenja i umiranja s njim. Oni nisu zaštićeni i sačuvani na životu kako će to biti s pravednima kada blagoslovi kraljevstva budu bili učinjeni dostupnima svima.

Tada, svatko tko bude umro bit će to zbog vlastitog bezakonja. Tada djeca neće biti osuđena na „drugu smrt“ zato što su njihovi roditelji možda bili nevjerni. Kao što čak i sada svi umiru u Adamu tako, i kada kraljevski autoritet Krista bude u stvarnosti djelovao na zemlji, nitko neće umrijeti osim zbog osobne krivnje namjernog grijeha.

Zaista „postoji širina u Božjem milosrđu, poput širine mora!“ Kako je izobilno i za dušu zadovoljavajuće svjedočanstvo njegove Riječi, koja otkriva dužinu i širinu i visinu i dubinu njegove ljubavi i milosti. Kako je predivno to što je učinio pripremu života za druge nego samo za nas! Neka primjer njegove ljubavi proširi naše gledište i učini nas još više sličnijima njemu.

Da, spoznaja milosti i ljubavi Jehovine nadahnjuje nas da pokazujemo strahopoštovanje i ljubav prema njemu. Gospodin je rekao, „njihov strah od mene naučava se putem ljudskih pravila.“ (Iza. 29:13) Mi bi smo trebali uživati objavljujati Božju ljubav, i strah nikada ne bi trebalo koristiti da se potiče ljude da vjeruju u njega i u njegovog ljubljenog Sina. Gospodinov narod danas, kao i u prošlosti, pozvan je da obznanjuje

njegove vrline, i kako to možemo bolje učiniti nego tako da objavljujemo slavno kraljevsko Evanđelje ljubavi i milosti!

## **Pravda u Kraljevstvu**

Premda je Bog ljubav, on je također i pravedan, i njegova pravda zahtijeva kažnjavanje svih namjernih grešnika sa smrću. Mi smo već zapazili jasno svjedočanstvo Svetog Pisma po tom pitanju; međutim važno je razumjeti da se to svjedočanstvo Riječi, u onoj mjeri u kojoj je uključeno čovječanstvo općenito, primjenjuje na doba „obnove,“ ne na sadašnje vrijeme. Mnogi od Gospodinovog naroda kroz cijelo doba nisu to uspjeli razumjeti i tako su napravili pogrešku pretpostavljajući da su svi koji nisu prihvatili njihovu poruku bili izgubljeni.

To pogrešno gledište nije se pojavilo iznenada nego je bilo rezultat postupnog otpadanja od prave vjere. Apostoli su bili prorekli da se to treba dogoditi. Otpad se nastavio razvijati sve dok se crkva nije nezakonito udružila s državom i tvrdila da je time bilo uspostavljeno Kristovo kraljevstvo. To je formiralo temelj za mnoge ozbiljne pogreške, uključujući nebiblijsko učenje da je prilika za dobivanje spasenja ograničena na sadašnji kratki životni vijek.

Ako je kraljevstvo tada bilo uspostavljeno, svaki Biblijski tekst koji se odnosi na djelo kraljevstva nužno bi bio u procesu ispunjenja, uključujući one koji ukazuju da bi oni koji nisu poslušni zakonima kraljevstva trebali biti zauvijek uništeni. Do tog je vremena, naravno, „uništenje,“ počelo značiti „mučenje.“

Zaključivanje se činilo razumnim; međutim temeljilo se na lažnoj pretpostavki, jer Kristovo kraljevstvo tada nije bilo uspostavljeno. Kraljevski autoritet nije bio tada, i nikada nije bio, povjeren palim i nesavršenim ljudima. Međutim, dok danas gotovo svi priznaju zla crkveno državne krivotvorine Kristovog kraljevstva, većina pogreški koja je izrasla iz velikog otpada još uvijek zamračuje razmišljanje

milijuna, a od kojih je najmanje lažno gledište da ne može biti prilike poslije smrti za prihvatiti Krista i dobiti spasenje.

Međutim, na kraju ovog doba poniznim sljedbenicima Učitelja, u Gospodinovoj providnosti, bilo je obnovljeno slavno Evanđelje kraljevstva. Ponovno ga se počelo jasno razumjeti, kao i u Ranoj Crkvi, da je Božje djelo u sadašnjem dobu samo odabir tog „malog stada“ koji će živjeti i vladati s Kristom tijekom kraljevskog doba. Ponovno se počelo shvaćati da slavna Božja obećanja u vezi blagoslova kraljevstva svih naroda na zemlji imaju biti ispunjena nakon što svi koji imaju vladati s Kristom u njegovom kraljevstvu budu bili proslavljeni s njim.

To obnovljeno razumijevanje Božjeg plana punog ljubavi otkrilo je ne samo da obećani blagoslovi „obnove“ moraju čekati na ispunjenje sve dok kraljevstvo ne bude bilo uspostavljeno nego također i da do tada svijet neće biti na svom suđenju za život. To je značilo da se svi različiti tekstovi Svetog Pisma koji opisuju pravedne Božje sudove protiv namjernih grešnika ne primjenjuju sada nego u kraljevskom dobu, tom „sudnjem danu“ budućnosti.

Ali nisu svi koji su se jednom radovali u tom jasnom svjetlu istine ostali u njoj. Kod nekih se, ponovno razvilo gledište da je kraljevstvo već uspostavljeno, ne kroz crkveno državni sistem, nego kroz njih. Tvrdi se da su oni sada Gospodinova kraljevska klasa i da se autoritet kraljevstva sada izvršava kroz njih. Ako bi to bila istina, tada bi slijedilo da bi bilo tko ili svi koji ne bi poslušali njihovu poruku i pridružili im se u njihovom djelu postali podložni „drugoj smrti.“ Zaključivanje je ispravno, međutim pretpostavka je ponovno pogrešna. Kraljevski autoritet se još ne izvršava na zemlji, osim nad nacijama za njihovo uništenje.

### **Nema Samovoljnog Tumačenja**

Kada je lažna pretpostavka uspostavljena kao temelj na kojem se gradi, građevni blokovi pogreške tako se lagano uklapaju na mjesto na tom

temelju. Ako je kraljevski autoritet dodijeljen izvjesnoj grupi, očito je da vođe te grupe moraju biti Božji jedini kanal istine. Budući je jedno od obećanja kraljevstva da narodima treba biti dan „čist jezik,“ tada oni moraju biti kanal kroz kojeg će se to ispuniti.

Biblijski tekst koji je korišten da podupre tu nauku o „kanalu“ je 2.Pet. 1:20,21 gdje djelomično stoji, „Prije svega znajte ovo da nijedno proroštvo Pisma nije stvar samovoljnog tumačenja.“ To je protumačeno da znači da nemaju svi prednost tumačenja Svetog Pisma, nego samo oni koji su posebno ovlašteni od Boga, da on govori kroz svoj „kanal“ a ne kroz blagoslov pojedinačnog proučavanja Biblije.

Grčka riječ koja je u ovom tekstu prevedena sa „tumačenje“ je *epilysis*, koju Prof. Strong definira kao „objašnjenje.“ To možda ne izgleda kao važna razlika sve dok ne pročitamo cijelu Petrovu izjavu, koja je: „Tako nam je potvrđena proročka riječ te dobro činite što uza nju prijanjate kao uza svjetiljku što svijetli na mrklju mjestu - dok Dan ne osvane i Danica se ne pomoli u srcima vašim. Ponajprije znajte ovo: nijedno se proroštvo Pisma ne može tumačiti samovoljno jer nikada proroštvo ne bi ljudskom voljom doneseno, nego su Duhom Svetim poneseni ljudi od Boga govorili.“ (2.Pet. 1:19-21)

Riječ „jer“ u ovim recima je veoma važna—nijedno se proroštvo Pisma ne može tumačiti samovoljno „JER...nego su Duhom Svetim poneseni ljudi od Boga govorili.“ Apostol naglašava da proročanstva Starog Zavjeta za koja on potiče Kršćane da prionu uz njih nisu ljudska objasnjenja stvari koje su trebale doći. Ako su ona izrazila samo ljudska gledišta, ili razmatranja, ne bi bilo od posebne važnosti poklanjati im pažnju. Međutim, budući su ta proročanstva bila dana pod nadahnućem Svetog Duha Božjeg, ona su važna svakome koji želi biti poučen od Boga.

I budući su bila dana od Svetog Duha, jedino ih se uz pomoć Svetog Duha i može razumjeti. Pavao nas podsjeća na to s obzirom na sve Božje misli u odnosu na njegove naume pune ljubavi kada je napisao braći u Korintu: „Tako i što je u Bogu, nitko ne zna osim Duha Božjega. A mi, mi ne primismo duha svijeta, nego Duha koji je od Boga da znamo čime nas je obdario Bog.“ (1.Kor. 2:11-13)

Tako apostol razjašnjava da su svi koji su primili Sveti Duh u stanju razumjeti dragocjene Božje misli, a za koje je njegov Duh prouzročio da budu napisane u njegovu Riječ. Sav Gospodinov narod ima prednost pomagati jedni drugima u proučavanju Biblije, i svaki ima osobnu odgovornost da „istražuje Pisma“ i da se čvrsto drži samo onoga za što je utvrdio da je u potpunom skladu sa Svetom Riječi. „Proučavaj da se pokažeš prokušan pred Bogom,“ napisao je Pavao Timoteju, „radnik koji se nema čega stidjeti, ispravno razlažući riječ istine.“ (2.Tim. 2:15) Odgovornost iznešena u ovom izričitom nalogu ne može biti delegirana ili stavljena u ruke nekog drugog.

Pavao govori o „ispravnom razlaganju riječi istine.“ U kontekstu on spominje neke koji su bili naučavali da se uskrsnuće mrtvih već dogodilo. Biblija jasno uči da će biti uskrsnuće mrtvih, međutim pogrešna pozicija onih koje je Pavao spomenuo bila je njihova tvrdnja da je to bilo u prošlosti. Oni nisu uspjeli „ispravno razlagati riječ istine“ pa stoga nisu jasno razumjeli Božje planove i namjere.

Biblija također jasno uči da će doći vrijeme kada će Bog dati ljudima „čist jezik.“ (Sef. 3:9) Međutim to je jedno od dragocjenih obećanja kraljevstva iz Biblije i ne ispunjava se sada. Redak koji prethodi tom obećanju glasi: „Zato čekajte me“, govori Gospod, "do dana, kad ću se podignuti kao svjedok; jer odluka moja da skupim narode, da pokupim kraljevstva, da izlijem na njih jarost svoju, sav žestoki gnjev svoj, jer će u ognju revnosti moje biti proždrti sva zemlja.“ Odmah nakon toga

Gospodin kaže, „Tada ću pribaviti čiste usne narodima, da svi zazivaju ime Gospodnje i služe mu jednodušno.“

Jasno je da „čist jezik“ nije dan ljudima sve dok „svu zemlju“ ne proždre vatra Božje ljubomore. Istina je da je u tijeku sakupljanje naroda zemlje kao priprema za svrgavanje sadašnjeg zlog svijeta, međutim simbolična zemlja još uvijek nije uništena. Sotona je još uvijek „bog ovog svijeta.“ (2.Kor. 4:4) Njegovi osljepljujući utjecaji i dalje prouzrokuju objavljivanje svih vrsta zbunjujućih i Bogohulnih učenja, tako da ljudi još uvijek ne zazivaju ime Gospodnje i ne služe mu jednodušno.

### **Kada Nevjesta kaže, „Dodi“**

John Wesley, u širini svog srca i kroz neuspjeh da shvati da je Milenij doba u Božjem planu kada će puna i besplatna milost Božja biti proširena na ljude, je naučavao da „Duh i nevjesta“ sada govore, „Dodi,...zagradi vodu života besplatno.“ Razumljivo je da je on napravio takvu pogrešku, međutim razmatranje teksta s njegovim kontekstom pokazuje da je to još jedan od onih kraljevskih tekstova koji nemogi i neće biti ispunjeni sve do potpunog kraja ovog doba i sve dok crkva Kristova ne bude bila potpuna i sjedinjena s njenim Gospodinom kao njegova „nevjesta.“

Rijeka vode života izlazi „iz prijestolja Božjega i Jaganjčeva.“ „S obje strane rijeke bijaše stablo života,...lišće stabla bijaše za ozdravljanje naroda.“ (Otkr. 22:1,2) Da li narodi sada ozdravljaju? Sasvim sigurno ne! Ovo je obećanje koje se nikako ne može primjeniti do tek nakon što je Harmagedonska bitka u potpunosti gotova, nakon što su nacije i narodi zemlje bili ostavljeni ležati i u krvi. Oni će tada trebati i primiti ozdravljenje.

Sljedeći redak kaže, „I neće više biti prokletstva.“ (Otkr. 22:3) Je li istina da je prokletstvo grijeha i smrti bilo podignuto sa zemlje? Sasvim sigurno ne! Čovječanstvo nastavlja patiti i umirati, dok tama i dalje pokriva

zemlju i gusta tmina narode, iako Ivan govoreći o vremenu kada će voda života biti dostupna kaže da tamo „više neće biti noći.“ (redak 5)

Prema tome, ovdje imamo tri izvanredna razvoja događaja u Božjem planu na koje svijet mora čekati prije nego poziv može biti pravilno proširen na sve, „Dođi,...zagradi vodu života besplatno.“ (1) Mora započeti liječenje naroda sa „lišćem“ životodajnog drveća, (2) mora postojati dokaz o podizanju prokletstva smrti i (3) „čist jezik“ kojeg je Bog obećao dati ljudima mora učinkovito rastjerati svu maglu praznovjerja i tame koja i dalje osljepljuje njihove umove sprečavajući ih da upoznaju i razumiju velikog i punog ljubavi Boga Biblije, Jehovu.

U širem kontekstu ovog predivnog obećanja, još je jasnije da ono ne može biti u tijeku ispunjenja sada. U knjizi Otkrivenje ne pojavljuje se nikakva nevjesta ili „žena“ sve do poglavlja 19, retka 7, gdje čitamo da je „došla svadba Jaganjčeva, i žena se njegova pripravila.“ To znači potpuni kraj karijere crkve u tijelu. Sljedeći puta mi nalazimo spominjanje „nevjeste“ u poglavlju 21, gdje, u retku 2, nam se govori o „svetom gradu, Novom Jeruzalemu,“ koji silazi „s neba od Boga, opremljen kao mladenka urešena za svoga muža.“ U recima 9 i 10 mi čitamo: „Dođi, pokazat ću ti mladenku, ženu Jaganjčevu. I odnese me u duhu na goru veliku i visoku i pokaza mi taj veliki grad, sveti Jeruzalem, gdje silazi s neba od Boga.“ „Nevjesta“ je prema tome „sveti grad.“ Njegov silazak od Boga s neba povezan je sa stvaranjem „novog neba“ i „nove zemlje“ kada je sadašnja simbolična zemlja „prošla“ i „mora više nema.“ Možemo li mi reći da danas „mora više nema“—više nema nemirnih, nezadovoljnih masa čovječanstva koje pati?

U kombinaciji s ovom općom slikom je tvrdnja da je „Prebivalište Božje s ljudima“ i objašnjenje da će tada „obrisati im Bog svaku suzu s očiju; i neće više biti smrti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti: jer ono prijašnje je prošlo.“ (reci 3-5) Da li je sada istina da „više nema smrti,“ ni „boli“ više, i da je sve postalo novo? To su uvjeti koji će se ostvariti

na zemlji kada dođe vrijeme da „nevjesta“ Kristova kaže, „Dođi,...zagradi vodu života besplatno.“ (Otkr. 22:17) John Wesley je propovijedao svoj koncept Božje besplatne milosti, pozivajući sve da zagrade vodu života besplatno. On nije shvatio da „prijestolje Božje i Jaganjčevo“ iz kojega teče rijeka vode života još nije bilo uspostavljeno u njegovo vrijeme. Prema tome, u stvarnosti voda života tada nije bila dostupna. Niti ta „rijeka“ sada teče. Niti te će poteći sve dok Harmagedonski sukob ne bude bio u potpunosti gotov. Nitko ne može uzimati od te „rijeke“ sada i na taj način biti siguran da neće umrijeti u Harmagedonu.

## Ovce i Jarci

Usporedba o Ovcama i Jarcima također se primjenjuje na razoblje kraljevstva. Njezin uvod to pokazuje—„Kada Sin čovječji dođe u svojoj slavi, i svi sveti anđeli s njime, on će sjesti na prijestolje svoje slave.“ (Mat. 25:31) Grčka riječ ovdje prevedena sa „anđeli“ znači „glasnici.“ U Bibliji je korištena različito, s vremenom ukazujući na ljudska bića kao slugu, a opet na drugim mjestima na duhovna bića, a povremeno, čak i na nežive stvari. Pavao je ukazao na svoju djelomičnu sljepoću kao na „glasnika Sotoninog.“ (2.Kor. 12:7)

„Anđeli“ iz ove usporedbe, koji sjede s Isusom na prijestolju njegove slave, pripadnici su njegove proslavljene crkve. Pavao je napisao, „Ne znate li da će sveti suditi svijetu?“ (1.Kor. 6:2) U Mateju 19:28 Isus je obećao svojim učenicima da će oni sjediti na prijestoljima i suditi „dvanaest Izraelovih plemena.“ Međutim Izrael će biti samo jedna od nacija kojima će suditi Isus i njegova crkva, kada zajedno budu sjedili na prijestolju njegove slave. (Otkr. 3:21) Kao što usporedba pokazuje, oni će tada suditi „svim narodima.“

U svojoj propovijedi na Marsovom Brežuljku, Pavao je naveo da je Bog odredio dan kad bude sudio svijetu u pravednosti i da je dao jamstvo za

to „svim ljudima“ podignuvši Isusa iz mrtvih da bude pravedni sudac. (Djela 17:31) Taj određeni „dan“ nije bio u Pavlovo vrijeme. Ljudi tada nisu bili na suđenju pred Kristom i neće biti sve dok kraljevstvo ne bude bilo uspostavljeno.

Na djelo suđenja je također ukazano u proročanstvu koje je zapisao Mihej, poglavlje 4, reci 1 do 4. Mihej pokazuje da će se to dogoditi nakon što bude bila uspostavljena „gora doma GOSPODINOVA,“ „povrh gora.“ Da li se to već dogodilo? Da li GOSPODINOVO kraljevstvo danas dominira narodima zemlje? Zasigurno ne! Kraljevska klasa još uvijek ne upravlja svjetskim zbivanjima nego umjesto toga trpi progonstvo i moraju biti podložni svjetovnim vladavinama i ovisе o njihovim sudovima za provođenje pravde.

Kada Gospodinovo kraljevstvo bude bilo uspostavljeno zakon neće izaći od ljudskih vladavina ili od ljudi stvorenih institucija nego sa „Siona.“ I riječ Gospodinova će izići iz „Jeruzalema.“ Sve do tada Gospodin neće „suditi među mnogim narodima, i ukoriti moćne daleke narode.“ Sve do tada nacije neće „prekovati svoje mačeve u raonike i svoja koplja u srpove.“ Sve do tada oni neće prestati „dizati mač protiv naroda,“ i više se ne učiti ratu. Sve do tad neće biti zbilja da „nitko ih neće plašiti.“

Kakva li će to predivna promjena biti u ljudskom iskustvu kada Gospodin bude sudio među nacijama! Tko se može usuditi reći da se to djelo suđenja odvija sada? Da li nacije sada prekivaju svoje mačeve u raonike? Jesu li prestali podizati mača jedni na druge? Da li svijet uživa potpunu ekonomsku sigurnost koja je u proročanstvu predstavljena sa simbolom kada će „svaki“ sjediti pod lozom i smokvinim drvetom?

I iznad svega, je li istina danas, kao što proročanstvo objavljuje da će biti kada će Gospodin suditi među narodima, da „nitko ih neće plašiti“? Nikada prije u svijetu nije bilo toliko straha kao sada. Ovo je vrijeme za koje je Isus prorekao kada srca ljudi trebaju „klonuti od straha, i od

iščekivanja onoga što dolazi na svijet.“ (Luka 21:26) Ne, sada nije vrijeme suđenja svijetu! „Ovce“ se sada ne odvajaju od „jaraca.“

Istina je da je Isus dao ovu usporedbu kao jedan od znakova njegove druge prisutnosti. Međutim trebali bi smo imati na umu da njegova prisutnost traje duže od tisuću godina, i da je konačna svrha njegovog povratka obnova onih za koje je on umro kod svog prvog dolaska. Prema tome djelo sudnjeg dana, kao jedan od znakova njegove prisutnosti, još se nije pokazao kao znak. Mi svjedočimo „tjeskobi naroda i njihovoj smetenosti,“ međutim ne njihovom prosvjetljenju i blagoslovu. Međutim kada to djelo suda uistinu počne, nastavit će se sve dok oni koji se pokazuju dostojnima tijekom tog tisućugodišnjeg dana neće čuti Učitelja kako im kaže, „Dodite, blagoslovljeni Oca mojega, primite u baštinu kraljevstvo pripravljeno za vas od utemeljenja svijeta“—kraljevstvo, ili vlast, danu našim praroditeljima. (Mat. 25:34; 1.Moj. 1:28)

Korištenje riječi „blagoslovljeni“ u Učiteljevoj izjavi, „Dodite, blagoslovljeni Oca mojega,“ je vrlo značajna. Počev od Abrahama, Bog je nastavio obećavati budućih blagoslov svih „naroda“ na zemlji. I sada, na kraju tog konačnog suđenja, tisućugodišnjeg dana kraljevstva, mi nalazimo Isusa kako govori onima koji prolaze uspješno kroz to suđenje, „Dodite, blagoslovljeni Oca mojega.“ Drugim riječima to su oni, koje je Otac obećao blagosloviti i koji će tada biti blagoslovljeni.

Jehova je obećao blagosloviti te „narode,“ kroz Abrahamovo „sjeme.“ Isus, glava te klase „sjemena,“ najprije je umro da ih otkupi. Zatim on dolazi na prijestolje svoje slave, njegova crkva s njim, primjeniti blagoslove koje je omogućio svojom smrću, blagoslove „obnove,“ ili „preporoda,“ „uskrснуća.“ Bog je zapovijedio našim praroditeljima da se namnože i napune zemlju i da vladaju nad njome. On je znao da to treba biti izvršeno, i da naglasi pobjedu Jehovinog nauma punog ljubavi prema čovjeku, biti će proširen poziv, „Dodite, vi koje je Otac moj blagoslovio, naslijedite kraljevstvo [vlast] koje je pripremljeno za vas od postanka

svijeta.“ Oni kojima je to prvobitno bilo pripremljeno jesu oni koji će ga na koncu primiti—„blagoslovljeni“ od Oca.

## **Božja Organizacija**

Organizacija crkve je jasno navedena u Bibliji. Isus je njena Glava, i ona je izgrađena na temelju apostola i proroka, sam Isus Krist je njen „zaglavni kamen.“ (Efež. 2:20) U Efežanima 4:11 Pavao nas obavještava da je Gospodin opskrbio crkvu sa evanđelistima, pastorima i učiteljima. Oni su bili vrijedni pomoćnici, međutim nijedan od njih nije bio nadahnut u smislu da nikada ne pogriješi u razlaganju Riječi Božje.

Ti manji sluge u crkvi, kojima je dan opći naslov „starješine,“ imenovani su od mjesnih skupština Gospodinovog naroda. Prema Bibliji, ta imenovanja su napravljena sa glasovanjem skupštine a ne od strane centraliziranog autoriteta, kao u Papinstvu. U Djelima 14:23, riječ „određeni“ je korištena u vezi s tim, i prevedena je sa Grčke riječi koja, prema Profesoru Youngu, znači „imenovati glasanjem.“ Na kraju ovog doba, kao i u prošlim vremenima, odstupanje od ove metode imenovanja mjesnih slugu dovelo je do nebiblijske diktature među Božjim narodom.

U porukama „sedmerim crkvamam“ koje su zapisane u 2 i 3 poglavlju Otkrivenja, spomenut je „anđeo“ ili poseban glasnik u povezanosti sa svakom navedenom skupštinom. Isus je u Luki 12:42-44 spomenuo posebnog slugu, onoga kojega Isus bude podigao kada se vrati u svrhu davanja „hrane u pravo vrijeme“ „kućanstvu vjere.“ (Mat. 24:45-47)

Različiti sluge crkve bili su, u Gospodinovoj providnosti, bogati blagoslov kućanstvu vjere, i dokaz da su bili Gospodinov izbor bila je radost koju su istine koje su oni naučavali donijele u srca i živote Gospodinovog naroda. Nijedan od njih nije ni u kojem smislu bio nasljednik drugog sličnog slugu, nego je svaki bio podignut u pravo vrijeme da služi crkvi u skladu s njenim tadašnjim potrebama.

Posebni sluga kojeg je spomenuo Isus koji bude bio podignut da služi kućanstvu vjere na kraju doba očito je jedan pojedinac koji je trebao biti korišten od Gospodina da služi cijelom „kućanstvu.“ Taj sluga nije klasa, ili grupa, niti društvo, ili organizacija, iz jednostavnog razloga što je spomenut zajedno sa suslugama. Ako je „taj sluga“ organizacija, tada bi on služio drugim organizacijama. Ako bi bio klasa, tada bi druge sluge također bili klase, ili grupe.

Grčka riječ prevedena sa „postavljen nad“ u Isusovom obećanju da će vjerni upravitelj biti postavljen nad da služi „kućanstvu“ sa „hranom u pravo vrijeme“ znači „spustiti“ ili staviti. Ona ne podrazumijeva da će vjerni upravitelj vladati nad svojim suslugama ili iskazivati gospodstvo nad njima ni na koji način. Njegovo jedino zaduženje bilo je služiti svojoj braći sa „hranom u pravo vrijeme,“ koju će sam Gospodin pribaviti kroz pisanu Riječ u vrijeme svog povratka.

I što je ta duhovna hrana koja je bila posluživana „u pravo vrijeme“? Tokom cijelog Evanđeoskog Doba Gospodinov je narod održavao svoju nadu nebeske nagrade. Istine koje se tiču Kristovog povratka, „žetve“ koja je „kraj doba,“ uspostave i djela kraljevstva nisu bile značajne za njihove potrebe. Međutim kada se naš Gospodin doista vratio, te pravovremene istine postale su potrebna „hrana u pravo vrijeme.“ Tijekom doba nije bilo „pravo vrijeme“ za objavljivati slavnu kraljevsku nadu „obnove.“ Ali kad se Krist vratio bilo je; i da bi to moglo biti uključeno u djelo svjedočenja kućanstva vjere, ta temeljna istina bila je obnovljena, i Gospodinove ju vjerne sluge objavljuju više od stotinu godina.

Utvrđivanje toga koga je baš Gospodin koristio kao jednog ili drugog od svojih posebnih slugu nije bila stvar tumačenja ili proizvoljnog govorenja da je ovaj ili onaj bio Gospodinov izbor. Umjesto toga, stvar je u otkrivanju iz Biblije prirode poruke koja je bila pravovremena u bilo kojem trenutku, i zatim zapaziti koga je Gospodin koristio da prenese tu

poruku. Stoga u povezanosti sa „tim slugom,“ Pastor Russell bio je jedan koji je bio korišten da objavi Kristovu prisutnost, djelo žetve, blizinu kraljevstva, i slavnu nadu obnove za svijet. Nominalno ga je kršćanstvo zbog toga mrzilo. On je bio progonjen jer je naučavao da se Jehovina ljubav i milost proširuju na nepravedne mrtve i da njima bude bila dana prilika da postignu život kad budu bili probuđeni iz smrtnog sna tijekom Milenija.

Ta ljupka poruka o milosti Jehovinoj, taj glas Božji koji se čuo kroz usta svih svetih proroka od postanka svijeta, pomoglo je u identifikaciji Pastora Russella kao pojedinca koji je bio posebno korišten na kraju ovog doba kao „tog slugu.“ Njegovi susluge očito uživaju objavljivati isto slavno Evanđelje ljubavi. Do one mjere u kojoj su surađivali u djelu objavljivanja te iste poruke Gospodin ih je blagoslovio—ne velikim brojem sljedbenika, niti uspostavljanjem impozantne institucije—nego dajući im radosna srca kako oni žrtvuju svoje sve u objavljivanju dobre vijesti o „obnovi svega.“

S obzirom na činjenicu da je Pastor Russell umro prije toliko godina, netko bi mogao pitati ne bi smo li sada trebali tražiti nekog drugog posebnog slugu, bilo pojedinca ili društvo. Ne, to nije nužno, niti je na to ukazano u Riječi Božjoj. Isus, Glava crkve, njen je glavni učitelj, i mi još uvijek ovisimo o izvještaju o onome što je on rekao svih ovih stoljeća. Kada je izvornih dvanaest apostola umrlo crkvi nisu bili potrebni novi apostoli. Zapisi Pavla i Petra i drugih jednako su nam bitni kao što su bili Ranoj Crkvi.

I mi još uvijek imamo slavnu poruku sadašnje istine koju je taj „vjerni i razboriti sluga“ našao u Riječi Božjoj. Ta poruka, koja nastavlja živjeti u srcima Božjeg naroda, važno je razmatranje; i Brat Russell je još uvijek „taj sluga“ onima koji se nastavljaju radovati u naukama koje je on pronašao kroz svoje proučavanje Biblije.

## Teokratska Vladavina

Teokracija je vladavina pod Bogom. Drevno kraljevstvo Izrael bilo je teokracija, jer je za različite kraljeve koji su vladali nacijom bilo rečeno da „sjede na prijestolju Gospodinovom.“ Kad je David ustupio svoje vladanje Salamunu, on se molio Bogu, govoreći, „Tvoja je, GOSPODINE, veličina, i sila, i slava, i pobjeda, i veličanstvo: jer je tvoje sve što je na nebu i na zemlji; tvoje je kraljevstvo, GOSPODINE, i ti si uzvišen kao glava nad svime.“ (1. Ljet. 29:11)

Izraelska vladavina pod Bogom bila je predodžba Kristovog kraljevstva, koje će također biti teokracija. Ali ta teokracija još uvijek ne djeluje. Kad je još u Srednjem vijeku bio napravljen pokušaj uspostavljanja Kristovog kraljevstva, netko je dodao riječi Davidove molitve molitvi našeg Gospodina, „Tvoje je kraljevstvo.“ Međutim to nije bilo istina ni onda a nije ni sada. Kad je Izraelska predodžbena teokracija bila svrgnuta 606 pr. Kr., Gospodin je rekao, „neće više biti tako, dok ne dođe onaj koji na to ima pravo; i njemu ću to dati.“ (Ezek. 21:27)

Mi vjerujemo da se zakoniti kralj vratio i da je uzeo u svoje ruke veliku moć da vlada ali da njegova moć nije bila iskazana kroz ljudske predstavnike. Djelo Kralja sada je da samo razbija u komadiće nacije poput lončarske posude. Mi možemo vidjeti dokaze toga na svakom koraku, i sa tog stanovišta mi možemo uistinu reći da „naš Kralj ide naprijed.“ Međutim zemaljski dio njegovog kraljevstva još nije bio uspostavljen, i nitko nije ovlašten da iskazuje kraljevski autoritet u njegovo ime.

Božje djelo na zemlji tokom vjekova bilo je da izabere i obuču, u naprijed, one koji će služiti kao osoblje Kristovog kraljevstva kada ono u stvarnosti počne djelovati za blagoslov svih naroda na zemlji. Ti će biti iskušani i ispitani pod veoma kritičnim okolnostima, i njihova lojalnost Jehovi i

načelima pravednosti koja je temelj njegovog prijestolja biti će u potpunosti očitovani.

Kad je njihovo obučavanje bilo dovršeno, oni su zaspali u smrti da čekaju slavu inauguraciju kraljevstva u kojemu će, posredstvom uskrsnuća mrtvih, imati udjela. „Budi mi vjeran do smrti,“ rekao je Isus svojim vjernim sljedbenicima Evanđeoskog Doba, „i dat ću ti vijenac života.“ (Otkr. 2:10) Nitko ne može ikako imati „krunu“ u tom slavnom kraljevstvu s Kristom sve dok se nije dokazao dostojnim kroz patnju i umiranje s njim. Oni koji se tako kvalificiraju uzvišeni su do božanske prirode s Kristom. Oni će dokazati njihovu lojalnost, i u svojim će novim, božanskim tijelima, biti u stanju savršeno vladati, u skladu s Jehovinom voljom.

Oni koji će biti ljudski predstavnici te buduće teokratske vladavine, j također su bili unaprijed pripremljeni. Ti trebaju biti drevni dostojnici, vjerni sluge Božji od pravednog Abela do Ivana Krstitelja. Isus je rekao vjerskim vođama svog vremena da se u kraljevstvu bude vidjelo i prepoznalo te dostojnike, dok će oni sami biti izbačeni. (Luka 13:28) On je rekao da će ljudi „sjediti“ s njima. (redak 29) Taj izraz je prijevod Grčkog termina koji opisuje stav đaka prema njegovom učitelju. Drugim riječima, ti drevni dostojnici trebaju biti priznatim učiteljima ljudi u pravoj teokratskoj vladavini koja je sada blizu.

Pažljivo i pod molitvom čitanje 11 poglavlja Hebrejima pokazuje jasno da su drevni dostojnici također dokazali njihovu vjernost Bogu i pravednosti. I Pavao objašnjava da su se oni nadali „boljem uskrsnuću.“ (Hebr. 11:35) Da, kada oni budu bili podignuti iz mrtvih, oni neće više imati prijašnje hendikepe nesavršenih ljudskih tijela kroz koja će moći izraziti svoju odanost Bogu. I kakvi će oni samo biti čudesni predstavnici duhovnih vladara tog kraljevstva, božanskog Krista!

Sveto Pismo nam također govori o jednoj drugoj klasi koja će „služiti Bogu u njegovom hramu.“ To je „veliko mnoštvo“ iz Otkr. 7:9,13-17. Oni su pokazani kako su došli kroz „veliku nevolju“ i oprali svoje haljine i ubijelili ih u krvi Jaganjčevoj. Oni nisu na prijestolju nego stoje pred prijestoljem. Oni neće biti vladari nego sluge vladara. Sveto Pismo nam ne daje detalje o njihovoj službi, ali ona će očito, na sličan način, odgovarati službi koju sada prinose anđeli „nasljednicima spasenja,“ „službujući duhovi“ koji „neprestano gledaju lice našeg Nebeskog Oca.“ (Hebr. 1:14; Mat. 18:10) Stoga će „veliko mnoštvo“ biti veznim službenicima u kraljevstvu, održavajući komunikacije između duhovnih i zemaljskih dijelova te teokratske vladavine.

Kakva li će to veličanstvena vladavina biti, sa svima koji služe u njoj pod Kristom unaprijed temeljito iskušani i obučeni. Njima će se autoritet kraljevstva moći sigurno povjeriti, jer oni će uživati koristiti ga na slavu Božju i da pljušte sa njegovim obećanim blagoslovima na sve narode na zemlji.

## **Poziv Evandeoskog Doba**

Govorili smo o Božjem djelu kroz vjekove. Razmislimo o tom djelu na trenutak sa stanovišta njegovog poziva onih koje on izabire i priprema tijekom sadašnjeg doba da budu vladari i sluge u mesijanskom kraljevstvu. Krist je započeo pozivanje onih koji će živjeti i vladati s njim. Prvi od tih bio je ostatak Izraela koji se odazvao na njegovu poruku i prihvatio ga kao njihovog obećanog Mesiju. Oni su bili pozvani biti sinovima Božjim, članovima njegove božanske i buduće vladajuće obitelji. (Ivan 1:11,12)

Kasnije je taj isti poziv bio proširen na Neznabošce, oni koji su se odazvali bili su „narod njegovom imenu.“ (Djela 15:14-17) Jakov objašnjava da nakon što je taj narod za njegovo ime pozvan iz Neznabožaca, Gospodin se vraća da „ponovno sagradi pali šator

Davidov,“ „da preostali ljudi,“ ostatak svijeta čovječanstva, mogu potražiti Gospodina. On ne spominje pozivanje nekakve druge klase na kraju doba. Ako su milijuni trebali biti pozvani i dovedeni pod teokratsku vladavinu na kraju doba i tako biti sačuvani od smrti u Harmagedonu, to bi bilo najlogičnije mjesto da Gospodin to, kroz apostola, navede. Jakov zaključuje svoj sažetak božanskog plana govoreći da su „poznata Bogu od početka svijeta sva djela njegova.“ To podrazumijeva da je on spomenuo sva glavna obilježja Božjeg plana za spasenje svijeta, ipak on nije ništa rekao da je nekakva posebna klasa bila pozvana na kraju ovog doba.

Za one do kojih je istina dosegla tijekom ovog doba je rečeno da su bili pozvani u „jednoj nadi“ njihovog poziva. (Efež. 4:4) Oni su pozvani u skladu s Božjim naumom. Oni su pozvani od Boga da budu „svećenici,“ predloženi sa Aronom. (Hebr. 3:1,6; 5:4) Cijeli svijet nije bio pozvan—samo „koliko ih god Gospodin, Bog naš, pozove.“ (Djela 2:39) Nije bilo nikakvog drugog poziva tijekom sadašnjeg Evanđeoskog Doba, niti postoji ikoji drugi poziv sada. „Veliko mnoštvo“ ne dolazi u postojanje pod posebnim pozivom.

Isus je rekao svojim učenicima, „Vi ste već čisti po riječi koju sam vam govorio.“ (Ivan 15:3) Svi su Isusovi učenici od tada pa do sad, slušajući njegovu riječ, i pouzdajući se u vrijednost njegove prolivene krvi, tako bili očišćeni, bili su predstavljeni kako nose haljine pravednosti. (Iza. 61:10) Oni su potaknuti da se čuvaju „neokaljanima od svijeta.“ (Jakov 1:27) Kada broj izabranih „malog stada“ bude bio potpun, oni će biti predstavljeni Gospodinu „bez mrlje, ili nabora.“ (Efež. 5:27) Međutim Biblija pokazuje da postoje mnogi koji se ne čuvaju neokaljanima, i kroz nedostatak revnosti njihove haljine postaju prljave i u potrebi za čišćenjem.

Oni vole Gospodina, i u završnom ispitu oni ga se ne odriču. Oni su predstavljeni kao klasa koja dolazi kroz „veliku nevolju,“ perući njihove

okaljane haljine. Ne postoje izravna obećanja data tima. Takva bi obećanja ohrabrivala na nemarnost; ali Bog svega milosrđa i milosti, koji je dugotrpeljiv i koji „ne želeći da itko propadne,“ u svojoj će im mudroj ekonomičnosti dati mjesto slugu u njegovom kraljevskom uređenju. Budući da su imali duhovne nade, oni će postati duhovnim bićima. Oni neće biti dio klase hrama, nego će služiti Bogu u njegovom hramu. U Psalmu 45:14,15 oni su predstavljeni kao djevice i pratilje „nevjeste,“ i ući će u „dvor kraljev.“

Da je to pozvana iz, duhovna klasa, kao što je nevjesta, „malo stado,“ pokazano je u Otkr. 7:9 sa činjenicom da je Grčka riječ, ek koja znači „iz“ korištena u povezanosti sa tim da su oni bili pozvani „iz“ svih naroda, ne „od“ svih naroda kao što je dato u Verziji Kralja Jakova. Ista ta Grčka riječ je korištena u 14 retku, gdje je ispravno prevedena „iz.“ Tekst glasi, „To su oni koji su došli iz velike nevolje i oprali su svoje halje i izbjelili ih u Jaganjčevoj krvi.“

## **Čišćenje Hrama**

Gospodinov „hram“ bio je u procesu pripreme kroz cijelo Evandeosko Doba. Kada bude bio dovršen, on će se sastojati od Isusa i njegovih vjernih sljedbenika, „malog stada.“ Proročanstvo iz Mal. 3:1 se primjenjuje na tu klasu hrama u tijelu. Taj tekst navodi da Gospodin bude iznenada došao u svoj hram. U Mat. 11:10 Isus primjenjuje početak tog retka; to jest, ukazivanje na „glasnika“ koji bude „pripravio put pred tobom,“ na Ivana Krstitelja. Očito je dakle, da je preostali dio ovog proročanstva počeo imati svoje ispunjenje kod Isusovog prvog dolaska.

Sud je u to vrijeme počeo od doma Božjega i nastavio se tokom cijelog doba. (1.Pet. 4:17) Govoriti o Isusovom „dolasku u njegov hram da sudi“ 1914-1918 samo je izražavanje pretpostavke, koja nema biblijsko značenje, istovremeno zanemarujući činjenice što se tiče vremena i

metoda Božjeg ophođenja s onima koje on poziva i priprema da žive i vladaju s Kristom.

Iznoseći daljnje detalje sudskog djela za crkvu dugog cijelo doba, prorok nastavlja, „Ali tko će podnijeti dan njegova dolaska? i tko će opstati kad se on pojavi?“ (Mal. 3:2) Apostol Petar govori o „ognjenu iskušenju“ s kojim su svi od klase hrama ispitani; i Pavao je napisao, „Neka, stoga, onaj tko misli da stoji, pazi da ne padne.“ (1.Pet. 4:12; 1.Kor. 10:12) Malahija dodaje da će Gospodin „sjesti kao onaj koji čisti i pročišćuje srebro: i očistit će sinove Levijeve, i pročistiti ih kao zlato i srebro, da GOSPODINU prinese prinos u pravednosti.“ (Mal. 3:3)

„Zlato“ i „srebro“ spomenuto ovdje moglo bi biti simbol dvije duhom začete klase koje su se razvijale zajedno tokom cijelog doba—„malo stado“ i „veliko mnoštvo.“ Oni su svi bili pozvani da prinesu njihova tijela „na žrtvu živu,“ da „GOSPODINU prinese prinos u pravednosti.“ (Rim. 12:1) Oni su se svi zavjetovali to činiti. Klasa „zlata“ vjerno izvršava njihov zavjet, dok „veliko mnoštvo,“ predstavljeno sa srebrom, nema istu punu ljubavi „revnost za dom Gospodinov“ koja izjeda „malo stado.“ Za te je uništenje njihovih tijela, „velika nevolja.“ Ipak oni su pročišćeni i na kraju im je dano mjesto kao slugu u proslavljenom hramu.

## **Prolazak Kroz Harmagedon**

Sa dva globalna rata u prošlosti, i sljedećim koji prijeti, sa atomskim i nuklearnim bombama u rukama najvećih nacija na zemlji koje su spremne i voljne korisiti ih kada to okolnosti budu zahtjevale, nema nimalo sumnje za istinom prosvjetljene istraživače proročanstva da je užasan vrhunac konačne svjetske bitke od Harmagedona blizu. Kakav će biti položaj Gospodinovog naroda u konačnoj fazi tog „vremena nevolje kakve ne bijaše otkad je ljudi“? Dali će svi nepravedni biti uništeni u Harmagedonu?

Ukazujući na znakove svoje prisutnosti, Isus je rekao, „A kad se sve to počne zbivati, uspravite se i podignite glave, jer se približava izbavljenje vaše.“ (Luka 21:28) Čini se jasnim da se to odnosi na izbavljenje posljednjih pripadnika „malog stada,“ crkve, u prvom uskrsnuću, da bi mogli živjeti i vladati s Kristom u njegovom kraljevstvu, koje će, nakon Harmagedona, početi blagoslivljati „sve narode na zemlji.“ Na to je izbavljenje ukazano u Ps. 46:5, gdje se nalazi obećanje da će Gospodin „pomoći“ svom narodu, „i to rano izjutra.“ Bilješka za taj dio retka glasi „kad jutro svane.“ (BB)

Ali što sa ostatkom čovječanstva, nevjernicima, nepravednima, onima čije su oči razumijevanja zaslijepljene od „boga ovog svijeta“? (2.Kor. 4:4) Kad je Isus proročanski opisivao konačne faze Harmagedona, velikog „vremena nevolje,“ on je rekao da ukoliko ti dani ne bi bili skraćeni da se „ne bi spasilo nijedno tijelo.“ Međutim on je dao jamstvo da ti dani trebaju biti skraćeni, ukazujući tako jasno da nešto tijela treba biti spašeno, i da svi ne budu bili propali u Harmagedonu. (Mat. 24:22)

U Psalmu 46 imamo u Bibliji jedan od najslikovitijih opisa Harmagedona, otkrivajući Gospodinovu ruku u borbi sve do kraja, i puno pokazivanje i očitovanje božanskog autoriteta po svoj zemlji. Redak 6 objavljuje, „Bjesnjeli su pogani, tresla su se kraljevstva: on je glas svoj pustio i zemlja se rastopila.“ Zatim slijede riječi ohrabrenja onima od Gospodinovog naroda koji budu vidjeli početak te nevolje, „S nama je GOSPODIN nad vojskama; naše utočište je Bog Jakovljevi.“ Mi imamo utočište istine i slavna obećanja da ćemo, ako budemo vjerni do smrti, živjeti i vladati u Gospodinovom kraljevstvu.

Redak 8 daje daljnji opis „vremena nevolje“ Harmagedona. On glasi, „Dođite, gledajte djela GOSPODINOVA, kakvu je pustoš učinio po svoj zemlji.“ Nakon tog uništenja u Harmagedonu, nakon tog „pustošenja“ koje je Gospodin učinio po svoj zemlji, on kaže ljudima, govoreći,

„Primirite se i znajte da ja jesam Bog: ja ću biti uzvišen među poganima, ja ću biti na zemlji uzvišen.“ (redak 10)

Hebrejska riječ ovdje prevedena sa „pogani“ doslovno znači „tuđinski narodi.“ U Svetom je Pismu općenito korištena da opiše sve ne-Izraelce. Izraelci su bili Gospodinov izabrani narod, i svi su mu drugi bili „tuđinci.“ Te nacije i narodi zemlje koji su sada „tuđinci“ Gospodinu zato što su otuđeni od njega kroz svoja zla djela—„pobješnjeli pogani“ iz retka 6—su prikazani kako žive na zemlji nakon Harmagedona i kojima se on obraća, govoreći, „Primirite se i znajte da je jesam Bog.“

Da su to bili pravedni ljudi, ne bi bilo potrebe da im se Gospodin obrati na takav način. Činjenica je da velika većina koja prolazi kroz Harmagedon, „milijuni koji sada žive koji nikada neće umrijeti,“ neće biti pravedni. Zbog toga će, nakon što je simbolična „zemlja“ proždrtu u vatri Božje „ljubomore,“ postati potrebno da im da „čist jezik,“ kako bi na taj način mogli biti privučeni Gospodinu i dana im želja da „mu jednodušno služe.“ (Sef. 3:9)

Međutim, činjenica da će milijuni nepravednih proći kroz Harmagedon ne znači da postoji ikakvo jamstvo da će se time izvjesnim pojedincima pogodovati više od drugih. Jedan redak kaže, „tražite pravednost, krotkost tražite: može biti da ćete vi biti skriveni u dan GOSPODINOVE srdžbe.“ (Sef. 2:3) Ovdje se kaže „može biti.“ Nema jamstva protiv smrti. Zaista, za milijune će biti blagoslov da zaspu u smrti, i da budu probuđeni nakon što je Harmagedonska bitka gotova. To bi bio predivan način da se bude „skriven u dan GOSPODINOVE srdžbe.“

Međutim da li će to značiti da će zli koji mogu poginuti ostati zauvijek mrtvi, da će zaspati „trajnim snom“? Taj je izraz korišten u Jeremiji 51:57, gdje je primjenjen na „knezove“ ili moćne u „Babilonu.“ Gospodin izjavljuje da će ih on „opiti,“ tako da će spavati „trajnim snom.“ Misao je jasna. Oni su smatrani bespomoćnima i neaktivnima,

kao u pijanom snu. Ovdje se izgleda uopće ne ukazuje na smrt. A kada bi to i bilo, riječ „trajna“ je prijevod Hebrejske riječi olam koja označava samo ne neko vrijeme, ili do dovršetka. Ona ne znači vječnost. Gospodari simboličnog Babilona su smatrani bespomoćnima da produže taj nesveti sistem, i on je uništen u Harmagedonu, zajedno sa svim drugim nepravednim institucijama; međutim pojedinci povezani s njime biti će među onima kojima će Gospodin kasnije dati „čisti jezik,“ da oni mogu prizivati ime Gospodinovo i služiti mu na ispravan način, ako to žele. (Sef. 3:8,9)

## **Božja Ljubav**

Milost i ljubav Jehovina prema njegovom narodu, i prema svemu čovječanstvu, trebala bi nadahnuti njegov narod da mu iskazuje punu poslušnost. Poslušnost temeljena na strahu od kazne nije mu po volji. Budemo li nadahnuti njegovom ljubavi, mi ćemo se radovati što on ima blagoslove za druge osim nas, i željet ćemo objavljivati tu toplu poruku cijelom čovječanstvu. Mi hoćemo govoriti cijelom svijetu o toj „dobroj vijesti o velikoj radosti koja će stići k svakom narodu.“ (Luka 2:10)

Koliko mnogo volimo tu poruku? Da li tema pjesme o Božjoj ljubavi još uvijek odzvanja u našim srcima? Pokušaji da se napravi napredak u istini bio je razlogom toga da je slavna tema o Božjoj ljubavi umrla u srcima i životima nekih, međutim ne može biti uklonjena iz Riječi Božje. Koliko bi smo zahvalni trebali biti da mnoga nastojanja tijekom stoljeća da se ograniči Jehovinu milost sa zavodećom ljudskom filozofijom nisu napravili niti najmanje promjene u njegovom punom ljubavi projektu da blagoslovi sve narode na zemlji. Kao Gospodinovi svjedoci na zemlji, budimo oblučni objavljivati taj slavni Jehovin plan, plan koji omogućuje prosvjetljenje Adama i sveg njegovog potomstva kako bi svaki od njih mogao imati potpunu i poštenu priliku da ga upoznaju, a kojega ispravno poznavati znači vječni život.

Mi živimo u najznačajnijem razdoblju povijesti svijeta. To je „dan Gospodinov,“ vrijeme kada je njegova odmazda na nacijama. Ovo su „posljednji dani,“ kada će, zbog sve većeg užasa „vremena nevolje,“ nacije uskoro shvatiti bespomoćnost nesreće i reći će, „Dodite, i uzađimo na goru [kraljevstvo] GOSPODINOVU, on će nas poučiti svojim putevima.“ (Mih. 4:1-4) Mi se približavamo jutru novog doba. Za svijet je još uvijek „mrak,“ i mi možemo vidjeti izlazak „zvijezde Danice,“ jedino kroz svijetlo proročanstva, te „još sigurnije proročke riječi koja svijetli na mračnome mjestu, sve dok ne svane dan.“ (2.Pet. 1:19)

Da, milenijsko jutro samo što nije osvanulo, prethode mu tamni oblaci nevolje s kojom sebične institucije zemlje bivaju uništene da se utre put slavlom kraljevstvu Mesije, pravoj teokraciji koja će među narodima biti predstavljena sa uskrnulim „knezovima po svoj zemlji“—Abrahamom, Izakom i Jakovom i svim prorocima. Približavanje Milenija objavljivalo se gotovo jedno stoljeće, i sada imamo dokaz kao nikada prije da će ozdravljajući zraci „Sunca pravednosti,“ uskoro početi prosvjetljivati, grijati, i blagoslivljati sve narode na zemlji.

Danas postoji vjerna mala grupa ljudi po čitavoj zemlji i svijetu koja ujedinjeno objavljuje to Evanđelje Kraljevstva, Evanđelje Jehovine ljubavi. Oni to rade preko radija i televizije u praktički svim djelovima svijeta, kroz milijune primjeraka besplatne literature, javnim i sastancima na domu, preko cd-a, i njihovim osobnim svjedočenjem . Oni to ne čine kako bi spasili svoje slušatelje od „druge smrti“ u Harmagedonu neko kako bi svjedočili o Božjoj ljubavi i slavi i time pokazali da su njihova vlastita srca bila ogrišana i proširena Jehovinom miloću.

Oni istinski napreduju u istini. Za njih je „staza pravednih“ zaista „kao sjajno svjetlo što sjaji sve više i više do dana savršenoga.“ (Izreke 4:18) To ne znači da se temeljna učenja istine moraju neprestano mijenjati. To ne znači da jedno „svjetlo“ mora biti ugašeno kako bi drugo moglo svjetliti. Umjesto toga, to znači, da svaki posvećeni sluga Gospodinov

svakim danom sve jasnije vidi kako slavna obećanja i proročanstva Biblije na predivan način osvjetljuju različita učenja istine koju je on naučio, omogućujući mu da se sve više raduje u čvrstom temelju za vjeru kojeg mu je Jehova pružio u svojoj blagoslovljenoj Riječi.

Apostoli su naučavali da nakon njihove smrti treba doći do velikog otpadanja od vjere. Nema sumnje da su oni koji su se vratili u tamu mislili da napreduju u svjetlu. Taj je „napredak,“ međutim bio samo popuštanje želji da se prije vremena podigne Kristovo kraljevstvo na zemlji, i to sa tjelesnom mišicom. Mi smo već zapazili zla do kojih je to dovelo i načina na koji se ograničio koncept ljudi o Božjoj milosti i ljubavi. Baš smo po tom pitanju opskrbljeni sa nepogrešivim vodičem koji nam pokazuje jesmo li ili ne napravili napredak u svjetlu ili su naše oči razumijevanja bile zaslijepljene od „boga ovog svijeta.“ (2.Kor. 4:4)

Da li je novo svjetlo koje smo primili povećalo naše cijenjenje Božje ljubavi? Da li nam je pomoglo shvatiti još potpunije nego prije slavnu činjenicu da je Bog kojeg mi obožavamo Bog pun ljubavi „Bog svake milosti,“ Bog koji je planirao unaprijed blagoslivljanje svih naroda na zemlji? Ako je tako, tada smo napravili pravi napredak u istini i bit ćemo još revniji reći cijelom svijetu te dobre vijesti o velikoj radosti.

S druge strane, ako je naš „napredak“ vodio do ograničenog gledišta o Jehovinoj milosti i ljubavi, ako smo u našem novom razumijevanju došli do zaključka da će biti blagoslovljeni jedino oni koji se slažu s nama i koji prihvaćaju poruku, koju smo i im mi, u najboljem slučaju, u stanju nesavršeno predstaviti, tada smo nazadovali, i slavno svjetlo prave spoznaje o Bogu koje svjetli sa lica Isusa Krista je daleko ispred nas, dok smo mi ostavljeni u tami. Još uvijek se u svijetu svjedoči o istini o Jehovinoj milosti od onih koji je ljube i čuvaju zato što je istinita i zadovoljava njihove čežnje kako to ništa drugo ne bi moglo. Praktički cijeli tobože Kršćanski svijet nastavlja govoriti ljudima da sa smrću završava svaka prilika da se prihvati Krista i dobije spasenje. Biblija se

zauzima protiv tog ograničenog gledišta o Jehovinoj milosti. Ljudska filozofija da „gdje ima života ima i nade“ ne može biti primjenjena na Božje ophođenje s njegovim ljudskim stvorenjima. Istraživači Biblije to znaju, i oni se raduju budućoj prilici za spasenje koja će biti ponuđena ljudima u približavajućim se „vremenima obnove svega.“

Oni vole prenositi narodima tu slavnu poruku. Oni znaju da je jedino takva poruka prikladna utješiti one koji tuguju zbog uznemiravajućeg stanja ovog „dana osvete.“ Oni su radosni objaviti „dan osvete,“ tako što objašnjavaju značenje uznemirujućih događaja u svijetu sada. Međutim oni ne nalaze u Božjoj Riječi ovlaštenje za izricanje osvete. To pripada Gospodinu, i samo on može čitati srca ljudi i znati do koje je mjere svaki pojedinac odgovoran za svoja nedjela.

Stoga dok djelo suđenja ostavljamo u ruke Gospodinu, neka bi smo podigli zastavu istine, istine o Jehovinoj ljubavi, i objavili je naširoko i nadaleko! Zasigurno postoji prilika za sve koji se žele pridružiti u ovom objavljivanju o božanskoj ljubavi i „dati da se pročuje glas hvale njegove.“ (Ps. 66:8; Iza. 52:8)

### **Da li je Bog zabranio Transfuziju Krvi?**

„Ali meso u kojemu je njegov život, to jest njegova krv, nemojte jesti.“ (1.Moj. 9:4)

Ovaj i drugi slični tekstovi Svetog Pisma bili su korišteni od nekih u nastojanju da se dokaže da je Bog zabranio doniranje krvi da se spasi nečiji život, ili primanje transfuzije krvi, i da je to toliko grozan grijeh da rezultira sa vječnom smrću. Imamo li pravo da na takav način tumačimo božansku zapovijed protiv jedenja ili pijenja krvi nižih životinja?

Znanost transfundiranja krvi iz jednog ljudskog bića drugome da bi se spasilo život nije bila poznata u drevnim vremenima. Stoga je očito da za to nema izravnog ukazivanja u Riječi Božjoj; stoga naši zaključci da li ili

ne to staviti u istu kategoriju, sa Božjeg stanovišta, sa uzimanjem krvi zvijeri kroz probavne organe moraju biti temeljeni u potpunosti na načelima koja su uključena umjesto na izravnim izjavama iz Biblije.

Koji su zajednički faktori uključeni u pijenje krvi nižih životinja i medicinske znanosti o transfuziji krvi? Onoliko koliko mi možemo vidjeti postoji samo jedan faktor a to je riječ krv. Odvojeno od toga, ta dva postupka nemaju ništa zajedničkog.

Bog je zabranio svom drevnom narodu piti krv nižih životinja. U znanosti transfuzije krvi korištena je ljudska krv.

Pijenje krvi nižih životinja zahtijeva njihovu smrt. Transfuzije krvi ne zahtijevaju smrt onih koji doniraju svoju krv.

Životno podržavajući vitamini dobiveni iz pijenja krvi dolaze do organizma kroz probavne organe, ostali elementi su bili eliminirani iz tijela u obliku izmeta; tako je krv kao takva uništena. Kod transfuzije krvi krv donora je izravno kanalizirana u krvotok pacijenta.

Stoga vidimo da nema ničeg sličnog uopće između drevnog običaja pijenja krvi, koje je Gospodin bio zabranio, i suvremene znanosti transfuzije krvi. Prema tome, jedino ako ga se definitivno krivo primjeni Sveto Pismo može biti tako protumačeno da zabranjuje dobivanje koristi iz te vrlo humane primjene medicinske znanosti. Nitko ne bi trebao dopustiti takvoj očitoj krivoj primjeni Božjih zapovjedi da ga odvрати od primanja koristi transfuzije krvi kroz strah od neposlušnosti Bogu i od toga da će biti osuđen na „drugu smrt.“

## **Krv Pomirenja**

U Trećoj Mojsijevoj 17:10,11 mi čitamo: „I tko bi god od doma Izraelova, ili od stranaca koji borave među vama, jeo bilo koju vrst krvi, ja ću okrenuti svoje lice protiv duše koja jede krv, i iskorijeniti ga iz

njegova naroda. Jer je život tijela u krvi; i dao sam vam je na žrtveniku da obavljate pomirenje za svoje duše: jer krv je ono što ostvaruje pomirenje za dušu.“ Izraz „bilo koju vrst krvi,“ ne može se tumačiti tako da uključuje ljudsku krv, jer ljudska krv nije bila prinašana na žrtvenicima Izraela.

„Pomirenje“ napravljeno sa krvlju životinja bilo je predodžbene prirode i ukazivala je na pomirenje koje će biti napravljeno za Adama i njegovu rasu Isusovom krvlju. „I gotovo sve se po Zakonu čisti krvlju,“ čitamo, „i bez prolijevanja krvi nema oprostjenja. Bijaše, dakle, potrebno da se time čiste uzorci onoga što je na nebesima; ali same nebeske stvari čiste se žrtvama boljima od tih.“ (Hebr. 9:22,23)

„Krv bikova i jaraca“ nije u stvarnosti oduzela grijehe Izraelaca, nego je Bog koristio te žrtve da ukaže na prolijevanje Isusove krvi; stoga je on pridodao veliku svetost životinjskoj krvi, i iz tog razloga nije želio da ju Izraelci smatraju kao nešto obično, ili kao uobičajenu hranu. Pavao je kako bi istaknuo lekciju koristio to gledište o predodžbenoj krvi. Govoreći o onima, koji su se došavši do spoznaje istine i prihvatili pripreme Božje milosti kroz Krista, namjerno okrenuli protiv Gospodina, apostol je rekao, „zamislite koliko goru kaznu će zavrijediti onaj tko Sina Božjeg pogazi i nesvetom smatra krv saveza, kojom je bio posvećen, i prezre Duha milosti?“ (Hebr. 10:29)

Budući da Jehova želi da njegov narod smatra Isusovu krv svetom, razumljivo je zašto je on ograničio korištenje životinjske krvi da prikaže pravu krv pomirenja. Kod Izraelaca je to bilo dio škole iskustva osmišljene da ih vodi ka Kristu. Međutim to ne može biti protumačeno u krajnjem smislu da je povezano sa suvremenom medicinskom znanošću transfuzije krvi.

Simbolički govoreći, neophodno je „piti“ krv koja je bila predočena sa tim predodžbenim žrtvama, to jest, Isusovu krv. Isus je rekao, „Ako ne

jedete tijelo Sina čovječjega i ne pijete njegovu krv, nemate život u sebi.“ (Ivan 6:53) Ne simboličkim jezikom to jednostavno znači da da bi se imalo vječni život, bilo s vjerom sada, ili stvarno u dobu koje dolazi, neophodno je prihvatiti Krista i njegovo djelo žrtvovanja u našu korist—priznati da je on umro za naše grijehе i za cijelo čovječanstvo, uključujući Adama. Međutim to prihvaćanje Krista je u potpunosti nepovezano sa transfuzijom krvi kako je sada prakticirana u medicinskom svijetu.

## **Poganski Običaji Zabranjeni**

Židovskim Kršćanima u Ranoj Crkvi kada su se Poganski obraćenici počeli povezivati s njima bio je predstavljen problem. Ti su Pogani bili iskreni u svojem prihvaćanju Krista, ali izgleda da se u mnogo slučajeva njihova Kršćanska vjera preklapala sa njihovim oblicima poganskog štovanja, od kojih su mnogi bili odbojni Židovskim vjernicima, a neki čak i razuzdani. Izvjesni Židovski učitelji u crkvi mislili su da discipliniraju svoju Pogansku braću inzistirajući da slušaju propise Zakona, kao što je obrezanje.

Apostoli, i drugi više zreliji u vjeri, sastali su se u Jeruzalemu da odluče što bi se trebalo učiniti oko tog problema. S obzirom na okolnosti, oni su se složili oko minimalnih zahtjeva za Poganske obraćenike—oni su se trebali „suzdržavati od jela žrtvovanih idolima, i od krvi, od udavljenoga i od bludništva.“ (Djela 15:29) Blud je jednoznačno bio osuđen u Svetom Pismu.

Idolsko obožavanje pogana tog vremena uključivalo je gošćenje sa jelima koja su bila prinešena idolima, i blud. Uzimanje krvi je lako moglo biti povezano sa tim bančevanjima. Nezreli Poganski Kršćanin ne bi vidio ništa pogrešno u tim stvarima, međutim donijeti ih u crkvu bila bi katastrofa; stoga su apostoli mudro inzistirali na tome da se sudrže od njih. Međutim, te upute Poganskim vjernicima u Ranoj Crkvi nemaju utjecaja uopće na današnju medicinsku znanost transfuzije krvi.

Stražarska Kula od 1. Srpnja, 1951, nastoji dokazati da božanska zabrana pijenja krvi uključuje ljudsku krv. Oni citiraju Davidov slučaj, koji je odbio piti vodu koju su mu osigurala trojica ljudi uz rizik svojih života. David je rekao, „Ne dao mi moj Bog da to učinim: zar da pijem krv tih ljudi koji su izložili svoje živote pogibli? Jer su je donijeli ugrozivši svoje živote.“ (1.Ljet. 11:19)

Ovdje David govori simbolički. Umjesto da je pio vodu osiguranu uz rizik njihovih života, on ju je izlio „GOSPODINU.“ David je zaključio da je voda predstavljala krv njegovih dobročinitelja, i to je, on je smatrao, trebalo biti pinešeno Gospodinu umjesto da to prihvati kao žrtvu u svoju korist. Ovdje ne postoji uopće nikakva veza sa Božjom zapovjedi da se ne pije krv nižih životinja, i zacijelo je u potpunosti nepovezano sa transfuzijom krvi.

Ukoliko imaš priliku donirati svoju krv da spasiš život rođaka ili prijatelja, ili brata u Kristu, ne ustručavaj se na taj način služiti. Ili ako liječnik kaže da će transfuzija krvi spasiti tvoj život, ili život tvog djeteta, svakako iskoristite ovaj suvremeni blagoslov.